

**A Szentatya ausztráliai útja
2008. VII. 12-21.**

PROGRAM

2008. július 12., Szombat

10.00 Indulás Rómából a Leonardo da Vinci repülőtérrel Darwinba

Július 13., Vasárnap

15.00 Érkezés a Sydney/Richmond légibázisra

Július 17., Csütörtök, Sydney

07.30 Magán szentmise az érseki palota kápolnájában.

09.00 Fogadás a kormányzói palotában.

09.45 Imádságos látogatás a Mary MacKillop kápolnában

10.05 Udvariassági látogatás az Általános Kormányzó úrnál, találkozó a Miniszterelnök úrral

14.20 Bennszülöttek énekes-táncos bemutatója a Rose Bay mólóján

15.30 Találkozás a fiatalokkal Barangaroo East Darling Harbour kikötőben

Július 18., Péntek

09.30 Magánkihallgatás Új Dél-Wales kormányzója, miniszterelnöke, Sydney polgármestere és családjuk számára az érsekségen.

10.30 Ökumenikus találkozó a székesegyház altemplomában.

11.20 Találkozó más vallások képviselőivel a káptalanteremben.

15.00 Keresztút. A Szentatya imádkozza az első stációt, utána TV-n követi a keresztutat

18.30 Találkozás az Alive program résztvevőivel a Notre Dame Egyetem Jézus Szíve templomában.

Július 19., Szombat

09.30 Szentmise az ausztrál püspökökkel, seminaristákkal és szerzetesnövendékekkel, új oltár szentelése.

19.00 Virrasztás a fiatalokkal a randwicki lóversenytéren

Július 20., Vasárnap

08.45 A Szentatya helikopterrel átrepül az összegyűlt fiatalok felett

10.00 A XXIII. Ifjúsági Világnap ünnepi szentmiséje

18.00 Találkozás a Világnap szervezőivel és a jótévedőivel a székház fogadótermében és a székesegyház káptalantermében

Július 21., Hétfő

07.00 Magán szentmise az érseki székház kápolnájában

08.35 Búcsú az érsekségtől

08.50 Találkozó a Világnap önkénteseivel.

09.30 Búcsúzás Sidney nemzetközi repülőtérén. Indulás Rómába

23.00 Érkezés a Róma/Ciampino repülőtérre

Tartalomjegyzék

Interjú a Szentatyával a repülőgépen
Fogadás a kormányzói palotában
Találkozás a fiatalokkal Barangaroo East Darling Harbour kikötőben
Ökumenikus találkozó a székesegyház altemplomában
Találkozó más vallások képviselőivel a káptalanteremben
Találkozás az Alive program résztvevőivel a Notre Dame Egyetem Jézus Szíve templomában
Szentmise az ausztrál püspökökkel, szeminaristákkal és szerzetesnövendékekkel
Virrasztás a fiatalokkal a randwicki lóversenytéren
A XXIII. Ifjúsági Világnap ünnepi szentmiséje
Találkozás a Világnap szervezőivel és a jótétevőivel a székház fogadótermében
Találkozó a Világnap önkénteseivel
Búcsúzás Sidney nemzetközi repülőterén a világi hatóságoktól
Függelék
Tudnivalók Ausztráliáról
Az ifjúsági világnapok időpontja, helyei és témája, 1986–2008
A Keresztről nevezett Boldog Mackillop Mária Ilona élete

Interjú a Szentatyával szombat délelőtt a repülőgépen

Pater Lombardi:

Szentatyá! Ezer köszönet azért, hogy itt van közöttünk e hosszú utazás elején. A legjobbakat kívánjuk, és igazán megtisztelő számunkra a készség, amellyel mindig válaszol a kérdéseinkre. A jelenlévők sok kérdést tettek föl, én megpróbáltam kiemelni azokat, amelyek szélesebb körű érdeklődésre tarthatnak számot. Ha lehetséges, kérjük, hogy arra a két kérdésre, melyeket ausztrál kollégáink fognak fölteni, angolul válaszoljon, míg a többi kérdésre olaszul várjuk a választ.

Az első kérdést Lucio Brunelli kollégánk a RAI részéről fogalmazta meg:

Szentatyá! Ez az Ön második GMG-je (Ifjúsági Világtalálkozója), de az első olyan, amely teljesen Szentségedé. Milyen érzésekkel készülődik rá és mi a fő üzenet, amit el akar mondani a fiataloknak? Továbbá: úgy gondolja, hogy a GMG-k mély hatással vannak annak a részegyháznak az életére, amelyben történnek? És végül: gondolja-e, hogy az ilyenfajta összejövetel még mindig aktuális a fiatalok sokasága számára?

A Pápa:

Nagy örömmel jövök Ausztráliába. Nagyon szép emlékeim vannak a kölni GMG-ről: nem egyszerűen egy tömegmegmozdulás volt, hanem elsősorban a hit nagy ünnepe, a Krisztusban élő közösség emberi találkozója. Láttuk, hogy a hit miként nyitja meg a határokat és teszi valóban lehetővé az egységet a különféle kultúrák között, s miként teremt örömet. És remélem, hogy ugyanez fog történni most Ausztráliában. Éppen ezért örülök, hogy láthatom a sok fiatalt, láthatom, hogy egyesek az Isten utáni vágyban, és egy valóban emberi világ utáni törekvésben.

Az üzenet lényegét ennek a GMG-nek a jelmondata fejezi ki: a Szentlélekről beszélünk, aki Krisztus tanúivá tesz minket. Ezért üzenetemet pontosan a Szentlélek e valóságára szeretném koncentrálni, aki különféle dimenziókban jelenik meg: Ő a teremtésben működő Lélek. A teremtés dimenziója nagyon jelentős, mert a Lélek teremtő. Ezt a jelen órában nagyon fontos témának tartom. De a Lélek a Szentírás sugalmazója is: zárandokutunkon a Szentírás fényénél együtt haladhatunk a Szentlélekkel; a Szentlélek Krisztus Lelke, ezért Krisztussal közösségben vezet bennünket. És végül Szent Pál szerint a karizmákban mutatkozik meg, azaz váratlan ajándékok sokaságában, melyek megváltoztatják az időket és új erőt adnak az Egyháznak. E dimenziók arra készítetnek, hogy vegyük észre a Lélek nyomait, és tegyük láthatóvá a Lelket mások számára is.

Egy GMG nem véletlen, néhány napig tartó esemény, hanem hosszú előkészület eredménye, egy út vége, melyet a kereszttel és a Szűzanya ikonjával tettünk meg, és sok fizikai és lelki szervezés és tevékenység gyümölcse. Azaz ezek a napok egy hosszú folyamat csúcspontját, egy zárandoklaton és a Krisztushoz vezető úton való együttléti gyümölcset jelentik.

A GMG-nek folytatása is van, azaz barátságok szövődnek, új késztetések születnek: ezért a GMG-nek története van. És ezt nagyon fontosnak tartom, hogy ne csupán ezt a három-négy napot lássuk, hanem a teljes előkészületet és a folytatást is együtt. Ilyen értelemben nekem úgy tűnik, hogy a GMG – legalábbis a közvetlen jövőt tekintve – hatásos forma, mely fölkészít annak megértésére, hogy különböző szempontokból és a föld különböző pontjairól kiindulva haladunk Krisztus felé és a közösség felé. Így megtanulunk együtt járni. Ebben az értelemben remélem, hogy a GMG a jövőt szolgáló forma.

Pater Lombardi:

Köszönjük, Szentatyá! A második kérdést az egyik legnagyobb ausztráliai napilap, a „The Australian” újságírója, Paul John Kelly úr teszi föl:

Szentatya, a kérdésemet angolul szeretném fölteni: Ausztrália nagyon a laikusok földje, melyre a lanyha vallásgyakorlat és a vallási közömbösség jellemző. Szentséged optimista-e az Ausztráliai Egyház jövőjét tekintve, vagy aggódik és fél, hogy az Ausztráliai Egyház követni fogja az európai hanyatlásban? Milyen üzenete van Ausztrália számára, hogy legyőzhesse a vallási közömbösségét?

A Pápa:

Összeszedem angol tudásomat és bocsánatot kérek e nyelvbeli fogyatékoságomért. Úgy gondolom, története révén Ausztrália mind gazdaságilag, mind politikailag a nyugati világ része, s ezért részese sikereinek és kudarcainak egyaránt. Az utolsó ötven esztendőben a nyugati világ gazdaságilag és technikailag nagyot lépett előre. A vallás és a keresztény hit válságban van. Ennek tipikus megjelenési formái: nincs szükségünk Istenre, mi magunk mindent meg tudunk tenni; nincs szükségünk Istenre ahhoz, hogy boldogok lehessünk; nincs szükségünk Istenre ahhoz, hogy egy jobb világot teremtsünk; Istenre nincs szükségünk, mi magunk mindent meg tudunk tenni. Ennek ellenére megfigyelhetjük, hogy a vallás mindig jelen van a világban, és jelen is lesz, mert Krisztus jelen van az emberi szívben, s onnan nem törölhető ki. A vallás valóságos erő a világban és annak különböző országaiban. Én igazában nem beszélnek a vallás európai hanyatlásáról: inkább válság van - nem csak Európában, hanem Amerikában és Ausztráliában is.

Mindazonáltal a hit mindig új formákban és új módokon jelenik meg, lehet, hogy kisebbségben, de mindig jelen van az egész társadalomban. És most, ebben a történelmi pillanatban kezdjük felfogni, hogy szükségünk van Istenre. Sok dolog megtételére képesek vagyunk, de nem tudjuk megteremteni a klímánkat. Azt gondoltuk, hogy erre is képesek vagyunk, de nem. Szükségünk van a föld ajándékára, a víz ajándékára, szükségünk van a Teremtőre. A Teremtő megjelenik a Teremtésében, és ily módon megérthetjük, hogy valójában nem lehetünk boldogok és igazában nem kereshetjük az igazságosságot az egész világ számára, ha elgondolásainkban nincs kritérium, ha nincs jelen Isten, aki igazságos és ajándékozza nekünk a világosságot és az életet... Ezért úgy gondolom, hogy ebben a nyugati világban a hitünk valóban válságba kerül, de utána visszatérés következik a hithez, mert a keresztény hit egyszerűen igaz és az igazság mindig jelen lesz az emberi világban és mindig Isten lesz az igazság. Ebben az értelemben én határozottan optimista vagyok.

Pater Lombardi:

Köszönjük, Szentatya! A következő kérdést az ausztrál televízió részéről Auskar Surbakti úr teszi föl:

Szentatya, sajnálom, hogy nem beszélem jól az olasz nyelvet, ezért kérdésemet angolul teszem fel. A klérus részéről történt visszaélések ausztrál áldozatai kérték, hogy foglalkozzék ezzel a problémával és kérjen bocsánatot látogatása során. Maga Pell bíboros is megerősítette, hogy jó lenne, ha foglalkozna ezzel a kéréssel, és legutóbbi, USA-beli útján tett gesztusához hasonlót tenne. Fog szólni a szexuális visszaélések problémájáról és bocsánatot fog kérni?

A Pápa:

Igen. Az itteni probléma alapján hasonló az Egyesült Államokbeli problémához. Kötelességemnek érzem, hogy beszéljek róla, mert alapvetően fontos az Egyház megbékélése, valamint a hasonló problémák megelőzése, gyógyítása és a bűnök beismerése szempontjából. Lényegében ugyanazt fogom elmondani, amit Amerikában mondtam. Eszerint három szempontot kell tisztáznunk: az első az erkölcsi tanításunk. Világosan kell látni, ahogyan ez az első századoktól fogva mindig világos volt, hogy a papság, a papi lét nem egyeztethető össze ezzel a magatartással, mert a pap a mi Urunk szolgálatában él, Ő pedig maga a személyes Szentség, és minket is erre tanít... Meg kell gondolnunk, hogy mi hiányzik a nevelésünkből és a tanításünkből: az utóbbi évtizedekben, az 50-es, 60-as és 70-es években

fölerősödött az etikai proporcionalizmus, mely szerint nincsenek önmagukban rossz dolgok, hanem minden csak másokhoz viszonyítható. Ezért úgy gondolták, hogy bizonyos dolgok, így a pedofília is, bizonyos viszonylatokban jók lehetnek. Most világosan kimondjuk, hogy a katolikus tanítás soha nem tette magáévá ezt az elgondolást. Vannak dolgok, amelyek mindig rosszak és a pedofília mindig rossz. A nevelés során a szemináriumokban és a papok továbbképzésében segítséget kell nyújtanunk ahhoz, hogy a kispapok és a papság valóban Krisztus közelébe kerüljenek, tanuljanak Tőle; tehát segíteni és nem támadni akarjuk barátainkat, a keresztényeket. Mindent el fogunk tehát követni annak tisztázására, hogy mi az Egyház tanítása, hogy segítsünk a nevelésben, a papságra készüléskor, a tájékoztatásban, és mindent megteszünk az áldozatok megbékéléseért és gyógyításáért. Úgy gondolom, hogy ez a „bocsánatkérés” alapvető értelme. Úgy gondolom, hogy ez a bocsánatkérés legjobb és legfontosabb tartalma. És úgy gondolom, hogy ez a tartalom rávilágít a mulasztásunkra, és arra, mit kell tennünk most és a jövőben, s hogyan kell gyógyítanunk és megbékéltetnünk.

Pater Lombardi:

Köszönjük, Szentatya! Egy újabb kérdést az Agence France Presse részéről Madame Martine Nouaille tesz föl:

Olaszul teszem föl a kérdést: A G8 Japánban folytatott utolsó tárgyalásainak egyik tárgya volt a klímaváltozás elleni küzdelem. Ausztrália e témakörben nagyon érzékeny ország a szárazság és a föld ezen részén zajló drámai klíma-események miatt. Gondolja-e, hogy az ebben a témában hozott döntések megfelelnek a kihívásnak? Beszél-e majd erről a témáról útja során?

A Pápa:

Miként az első válaszomban már érintettem, ez a probléma kétségtelenül nagyon jelen lesz ezen a GMG-n, mert a Szentlélekről fogunk beszélni, következésképpen a Teremtésről és a Teremtéssel kapcsolatos felelősségünkről. Nem szándékom azokba a technikai kérdésekbe belebocsátkozni, melyeket a politikusoknak és a szakértőknek kell megoldaniuk, de lényeges ösztönzéseket szeretnék adni a felelősség belátásához, hogy képesek legyünk megfelelni e nagy kihívásnak: újra fölfedezni a Teremtő arcát a Teremtésben, újra fölfedezni a Teremtő előtti felelősségünket a Teremtéséért, melyet Ő bízott ránk; kialakítani az etikai képességet egy olyan életstílusra, amelyre, ha szembe akarunk nézni a jelen helyzet problémáival, s ha valóban el akarunk jutni pozitív megoldásokhoz, szükségünk van. Ébreszteni akarjuk tehát a lelkiismereteket és látni akarjuk e probléma nagy összefüggéseit, amelyekbe azután beilleszkednek azok a konkrét válaszok, melyeket nem a mi dolgunk adni, hanem a politikáé és a szakértőké.

Pater Lombardi:

A következő kérdést az USA katolikus sajtóügynöksége (Catholic NewsService) részéről Cindy Wooden teszi föl:

Szentatya! Miközben Ön Ausztráliában lesz, az Ausztráliában is nagyon elterjedt Anglikán Közösség püspökei találkoznak a Lambeth Conference-en. A konferencia egyik fő témája, hogy miként lehet helyreállítani a tartományok közötti közösséget és azt biztosítani, hogy egy tartomány ne kezdeményezzen olyan dolgot, amit a többiek az evangéliummal vagy a hagyománnyal ellenkezőnek látnak. Fennáll az Anglikán Közösség szétesésének veszélye, s annak lehetősége, hogy egyesek a Katolikus Egyházba való visszatérést fogják választani. Mit kíván Ön a Lambeth Conference-nek és Canterbury érsekének?

A Pápa:

Az én lényeges hozzájárulásom csak az imádság lehet, és imádságommal nagyon ott leszek az anglikán püspökök mellett, akik a Lambeth Conference-en részt vesznek. Mi közvetlenül nem avatkozhatunk és nem is kell beleavatkoznunk az ő vitáikba, tiszteljük a felelősségüket, és azt kívánjuk, hogy kerüljék el a szakadásokat és az új frakciókat, s találjanak olyan megoldást, amely megfelel korunknak, de az evangélium iránti hűségnek is. E kettőnek együtt kell járnia. A kereszténység mindig korszerű és a jelen világ egy adott időpontjában él, de az adott időpontban Jézus Krisztus üzenetét jeleníti meg. Ezért csak akkor építő az adott időben, ha éretten és kreatív módon hűséges Krisztus üzenetéhez. Reméljük – és én személyesen ezért imádkozom –, hogy együtt megtalálják az evangélium útját a mi napjainkban. Ez az én jókívánságom a canterbury érseknek: az anglikán közösség Krisztus evangéliumának közösségében és az Úr szavában találja meg a választ az összes aktuális kihívásra.

Pater Lombardi:

Szentatya! Nagyon köszönjük ezt az interjút, a beszélgetést és a válaszait. Megismételjük jókívánságainkat e hosszú útra, remélve, hogy valóban megtermi mindazokat a gyümölcsöket, melyeket Ön vár. Mi arra törekszünk, hogy együttműködjünk Önnel abban, hogy üzenetét közismertté és a lehető legjobban érthetővé tegyük. Még egyszer köszönjük.

Fogadás a kormányzói palotában
Sydney, július 17. csütörtök, 9.00

Mélyen Tisztelt Uraim és Hölgyeim!
Kedves Ausztrál Barátaim!

Nagy örömmel köszöntöm Önöket. Szeretnék köszönetet mondani Michael Jeffery Általános Kormányzó úrnak és Kevin Rudd miniszterelnök úrnak a megtiszteltetésért, hogy megjelentek ezen a szertartáson, és olyan udvariasan fogadtak engem. Mint tudják, néhány napot pihenéssel tölthettem Ausztráliába érkezésem, az elmúlt vasárnap óta. Igazán nagyon hálás vagyok a tapasztalt vendégszeretetért. Várakozással tekintek a mai este elé, amikor részt vehetek a bennszülött népeesség „Isten hozta országunkban” fogadásán, majd együtt ünnepelhetem Önökkel a mostani apostoli látogatásom célját jelentő XXIII. Ifjúsági Világnap nagy eseményeit.

Néhányan megkérdezhetik, mi készíti fiatalok ezreit arra, hogy elinduljanak egy olyan útra, mely sokuk számára hosszú és fárasztó, s részt vegyenek egy ilyen típusú eseményen. Az első, 1986-ban tartott Ifjúsági Világnap óta nyilvánvalóvá vált, hogy a fiatalok jelentős száma értékeli a találkozási alkalmat, melyen elmélyíthetik Krisztusba vetett hitüket, s megoszthatják egymással az Egyházban megélt közösség örömét. Hallani akarják Isten szavát, és többen akarnak tudni keresztény hitükről. Részt akarnak venni egy olyan eseményen, amely láthatóvá teszi az őket lelkesítő nagy ideákat, és úgy térnek haza, hogy telve vannak reménnyel és megújították elszántságukat egy jobb világ építésére. Öröm számomra velük lenni, velük imádkozni és velük együtt ünnepelni az Eucharisziát. Az Ifjúsági Világnap bizalommal tölt el az Egyház jövője és világunk jövője iránt.

Különösen jónak látszik az Ifjúsági Világnapot itt ünnepelni, tekintettel arra, hogy az Ausztráliában élő Egyház azon túlmenően, hogy a többi kontinens egyházai között a legfiatalabb, egyike a leginkább kozmopolitáknak is. Az első európai betelepedés óta, mely a 18. század végén történt, ez az ország nem csak az Európából emigráló nemzedékek, hanem a világ minden részéről érkező személyek számára is otthonná vált. A mai ausztráliai népeesség mérhetetlen sokfélesége különös életerőt kölcsönöz egy – a világ egyéb részeihez viszonyítva – fiatal nemzetnek. Mindazonáltal már évezredekkel az első nyugati telepések érkezése előtt a földnek megvoltak az őslakói, a Torres-szoros bennszülöttei és szigetlakói. Ősi szokásaik a modern Ausztrália kulturális összképének lényeges részét alkotják. Az ausztráliai Kormány bátor döntésének köszönhetően, tudniillik, hogy beismeri a bennszülött népekkel szemben korábban elkövetett jogtalanságokat, most konkrét lépések történnek annak érdekében, hogy a kölcsönös megbecsülés alapján létrejöhessen a megbékélés. Nagyon helyes, hogy keresik a bennszülött és nem bennszülött ausztráliaiak között az életszínvonal, az iskolázás és a gazdasági érvényesülés területén mutatkozó különbségek csökkentését. A megbékélésnek e példája reményt ad az egész világon azoknak a népeknek, melyek arra vágnak, hogy jogaik elismerését és a társadalomnak nyújtott szolgálatuk értékelését és elősegítését láthassák.

Az Európából érkezett telepések között mindig jelentős számban voltak katolikusok, és joggal lehetünk büszkéek arra, amit ők nyújtottak a nemzet fölépüléséhez, különösen is a nevelés és az oktatás- és egészségügy területén. Az ország történelmének egyik kiemelkedő alakja Boldog MacKillop Mária, kinek sírjánál még ma imádkozni fogok (életrajzát lásd a Függelékben). Tudom, hogy a nehézségekben tanúsított állhatatosságával, a jogtalanságokat szenvedőkért tett lépéseivel, és életszentségének példája által ő minden ausztráliai számára példaképpé vált. Több nemzedéknek is hálásnak kell lennie iránta, továbbá a Szent Szív és Szent József Nővérei, s a többi szerzetes kongregáció iránt Istennek szentelt életük tanúságáért és az iskolahálózatért, melyet megalapítottak. A mai szekularizáltabb világban a katolikus közösség továbbra is jelentős szolgálatokat tesz a nemzet életének, nem csupán az

oktatásban és az egészségügyben, hanem főként abban, hogy megmutatja azon kérdések spirituális dimenzióját, melyeket manapság a leginkább vitatnak.

Látván az ifjak százezreit, akik ezekben a napokban meglátogatják Ausztráliát, el kell gondolkodnunk azon, hogy miféle világot adunk át a jövő nemzedékeknek. Nemzeti himnuszok szavai szerint ez a föld „bővelkedik a természeti kincsekben és ritka szépségekben”. Isten teremtésének csodái arra emlékeztetnek, hogy védenünk kell a környezetet és felelősséggel kell gazdálkodnunk a föld javaival. E tekintetben közismert, hogy Ausztrália nagyon komolyan vállalja a ráeső felelősséget a természetes környezet gondozásáért. Ugyanígy az emberi viszonylatokban ez az ország nagylelkűen részt vett a nemzetközi békefenntartásban, hozzájárulva a Csendes-óceáni, a délkelet-ázsiai s egyéb térségek konfliktusainak megoldásához.

Az Ausztráliában élő sokféle vallási hagyomány következtében e terület különösen is termékeny az ökumenikus és vallásközi dialógus számára. Érdeklődéssel várom a különböző keresztény közösségek és más vallások helyi képviselőivel való találkozásomat, hogy bátorítsam ezt a fontos vállalkozást, a Szentlélek megbékéltető tevékenységének a jelét, aki arra készíti bennünket, hogy az egységet keressük az igazságban és a szeretetben. Azonban mindenekelőtt azért vagyok itt, hogy találkozzam mind az ausztráliai, mind a világ minden részéről ide érkező fiatalokkal, és azért imádkozzam, hogy a Szentlélek újra áradjon ki mindazokra, akik részt vesznek ünnepeinkben. A 2008-as Ifjúsági Világnap témáját az Úr Jézusnak tanítványaihoz intézett szavaiból vettük, ahogy ezt az Apostolok Cselekedetei rögzítette: „Amikor majd leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és a tanúim lesztek... egészen a föld végső határáig” (1,8). Azért imádkozom, hogy a Szentlélek ajándékozza meg lelki megújulással ezt az országot, az ausztrál népet és az Óceániában élő Egyházat, valóban egészen a föld széléig. A mai fiatalok előtt az életállapot megválasztásának zavarba ejtő változatossága áll, olyannyira, hogy olykor nehezen ismerik föl, merre is induljanak idealizmusukkal és energiáikkal. És a Szentlélek az, aki a bölcsességet ajándékozza a helyes ösvény megválasztásához és a bátorságot a végigjárásához. Gyarló erőinket Ő koronázza meg isteni ajándékaival, mint ahogy a szél, belekapaszkodva a vitorlába, viszi előre a hajót, sokkal gyorsabban, mint amennyire a hajósok az evezőikkel erre képesek. A Szentlélek így teszi lehetővé az egész földön, minden generációban, férfiaknak és nőknek azt, hogy szentekké váljanak. A Szentlélek tevékenysége révén azok a fiatalok, akik e Világnapra összejöttek, bátorságot meríthetnek arra, hogy szentté váljanak! Ez az, amire a világnak mindennél jobban szüksége van!

Kedves Ausztrál Barátaim! Még egyszer köszönetet mondok a meleg fogadtatásért, és örömmel készülök e napok eltöltésére veletek és a világ fiataljaival. Isten áldja meg a jelenlévőket, az összes zarándokot, s ennek az országnak minden lakóját! Áldja meg és oltalmazza mindig Ausztrália Államszövetségét!

Találkozás a fiatalokkal Barangaroo East Darling Harbour kikötőben

Sydney, július 17. csütörtök, 15.30

Kedves Fiatalok!

Mily nagy öröm, hogy itt, Barangaroóban, Sydney csodálatos kikötőjének partján, a híres híd és az Operaház közelében köszönhetlek benneteket. Sokan közületek ebből az országból jöttek, a belső területekről, vagy a városok változatos kultúrájú pezsgő közösségeiből. Mások Óceánia szigeteiről, ismét mások Ázsiából, Közép-Keletről, Afrikából, Észak-, Közép- és Dél-Amerikából jöttek. Vannak köztetek, akik éppen olyan messziről érkeztek, mint én, Európából! De bárhonnan jöttünk is, végre itt vagyunk, Sydneyben. És úgy vagyunk itt, mint Isten családja, mint Krisztus tanítványai, akiket a Szentlélek erősít arra, hogy szeretetének és igazságának tanúi legyünk mindenki előtt.

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a bennszülöttek Vénéinek, akik fogadtak engem, mielőtt hajóra szálltam volna a Rose Bayban. Mélységesen megindít, hogy a földeteken állhatok, mert tudok a szenvedésekről és a jogtalanságokról, melyeket e föld elviselt, de tudok a folyamatban lévő gyógyításról és reménységről is, melyre az összes ausztráliai polgárjoggal büszke lehet. Köszönetet mondok a megható fogadtatásért az őslakos, a Torres-szorosi szigeteken lakó bennszülött és a tokelauani fiataloknak. Általatos küldöm szívélyes köszöntésemet népeiteknek.

Pell bíboros úr és Vilson érsek úr, megköszönöm a szívélyes fogadtatást. Tudom, hogy a ti érzéseitek visszhangoznak az itt összegyűltek szívében, ezért mindannyiatoknak köszönetet mondok. A jelenlévő fiatalokban magam előtt látom az egyetemes Egyház képét. A nemzetek és kultúrák sokfélesége, ahonnan jöttetek, bizonyítja, hogy Krisztus örömhíre valóban mindenkinek szól; elérte a föld szélső határait. Mindazonáltal azt is tudom, hogy közületek sokan még keresik a spirituális hazát. Néhányan közületek, akiket feltétel nélküli szeretettel köszöntünk, nem katolikusok vagy nem keresztények. Mások talán a plébániai és egyházi élet peremén mozognak. Bátorítani szeretnék titeket: közeledjétek Krisztus szeretetteljes öleléséhez; otthonotoknak ismerjétek föl az Egyházat. Senkinek sem kell kívül maradnia, mert Pünkösöd óta az Egyház egy és egyetemes.

Ezen az estén szeretném összegyűjteni azokat is, akik nincsenek jelen közöttünk. Különösen is gondolok a betegek, az értelmi fogyatékosokra, a börtönben lévő fiatalokra, a társadalmaink peremén veszteglőkre, és mindazokra, akik bármi oknál fogva az Egyháztól elidegenedettnek érzik magukat. Nekik mondom: Jézus közel van hozzátok! Érezzétek az Ő gyógyító ölelését, együttérzését, irgalmasságát!

Immár 2000 éve annak, hogy az apostolok az emeleti teremben együtt voltak Máriával (*ApCsel 1,14*) és néhány hívő asszonnyal, és beteltek a Szentlélekkel (vö. *2,4*). Abban a rendkívüli pillanatban – mely az Egyház születését jelentette – a Krisztus tanítványait megbénító szégyen és a félelem eleven meggyőződéssé és céltudatossággá változott. Érezték a késztetést, hogy beszélniük kell a föltámadott Jézussal való találkozásukról, akit most már szeretettel „az Úr”-nak neveztek.

Az apostolok sok szempontból mindennapi személyek voltak. Egyikük sem állíthatta magáról, hogy ő a tökéletes tanítvány. Nem tudták fölismerni Krisztust (vö. *Lk 24,13–32*), szégyenkezniük kellett ambícióik miatt (vö. *Lk 22,24–27*), még meg is tagadták Őt (vö. *Lk 22,54–62*). Mindezek ellenére, amikor beteltek Szentlélekkel, áthatotta őket Krisztus evangéliumának igazsága, és érezték a késztetést, hogy félelem nélkül hirdessék azt. Felszabadultan kiáltották: „Tartsatok bűnbánatot, kerestelkedjétek meg, fogadjátok a Szentleket!” (vö. *ApCsel 2,37–38*.) A fiatal keresztény közösség az apostolok tanítására, a velük való egységre, a kenyértörésre és az imádságra támaszkodva (vö. *ApCsel 2,42*) szembeszállt a körülötte lévő kultúra visszásságaival (vö. *ApCsel 2,40*), törődött tagjaival

(vö. *ApCsel 2,44–47*), megvédte Jézusba vetett hitét az ellenségeskedéssel szemben (vö. *ApCsel 4,33*) és gyógyította a betegeket (vö. *ApCsel 5,12–16*).

Krisztus parancsát teljesítve elindultak és tanúskodtak minden idők legnagyobb története mellett: hogy Isten egy lett közülünk, hogy az isteni valóság belépett az emberi történelembe, hogy átformálja azt, s hogy arra vagyunk hivatva, hogy elmerüljünk a rossz és a halál fölött győzelmes Krisztus üdvözítő szeretetében. Szent Pál híres areopagoszi beszédében az üzenetet így vezette be: Isten ajándékoz mindent mindenkinek, beleértve az életet és a lehetőséget is; ezért az összes nemzetek kereshetik Istent, hogy szinte tapintva Őt, rátaláljanak. Mert Ő nincs távol egyikünkötől se, hiszen benne élünk, mozgunk és vagyunk (vö. *ApCsel 17,25–28*).

Attól a perctől kezdve férfiak és nők indultak el, hogy elmondják a saját tapasztalataikat, tanúskodva Krisztus szeretetéről és igazságáról, és hozzájárulva az Egyház küldetéséhez. Most gondoljunk azokra az úttörőkre – papokra, nővérekre és szerzetes testvérekre –, akik elértek ezekre a partokra és a Csendes-óceán egyéb partjaira Írországból, Franciaországból, Nagy-Britanniából és Európa egyéb részeiből. Többségük fiatal volt, néhányan még a 20. évüket se töltötték be, és amikor örökre elbúcsúztak szüleiktől, testvéreiktől és barátaiktól, jól tudták, hogy többé nem fognak hazatérni. Az ő életük az egyéni érdekektől mentes keresztény tanúságtétel volt. Alázatos, de kitartó építői lettek e nemzetek társadalmi és spirituális öröksége nagy részének, mely ma is jónak bizonyul, együttérzést ébreszt és cél lehet. Képesek voltak indításokat adni a következő nemzedéknek. Közvetlenül arra a hitre gondolok most, amely Boldog MacKillop Máriát erősítette határozott döntésében, hogy főként a szegényeket akarja tanítani; vagy arra a hitre, mely Boldog To Rot Pétert arra a meggyőződésre juttatta, hogy egy közösség vezetésénél mindig az evangéliumra kell hivatkozni. Gondoljatok a nagyszüleitekre és a szüleitekre, azokra, akik először tanítottak benneteket a hitre. Ők is az irántatok való szeretettől indítva, méricskélés nélkül áldozták idejüket és energiájukat. Plébániátok papjainak és tanítóinak támogatásával az ő – nem könnyű, de nagyon megbecsülendő – feladatuk volt, hogy saját személyes példájukkal, tanításukkal és hívő keresztény életükkel a jó és igaz felé vezessenek titeket.

Vegyük az én utazásomat. Néhányan úgy vélhetjük, hogy eljutottunk a világ végéig! A ti életkorotokban mindenesetre minden repülésnek kihívó távlatai vannak. De számomra ez a repülés bizonyos mértékben elgondolkodtató. Bolygónk látványa a magasból valóban nagyszerű. A Földközi tenger térségének csillogása, az észak-afrikai sivatag nagysága, Ázsia erdőségeinek bujasága, a Csendes-óceán mérhetetlensége, a horizont, melyen fölkel és lenyugszik a Nap, Ausztrália természeti szépségének felséges ragyogása, melynek az elmúlt két napban örvendhettem, mindez a tiszteletteljes félelem mély érzését ébreszti. Mintha a teremtés Genezisben elbeszél képei peregtek volna le gyors egymásutánban: a világosság és a sötétség, a Nap és a Hold, a vizek, a szárazföld és az élő teremtmények. Mindez „jó” Isten szemében (vö. *Ter 1,1–2,4*). Az ilyen szépségben elmerülve hogyan ne szólalnának meg bennünk a Zsoltáros Teremtőt dicsőítő szavai: „Mily nagy a te neved az egész földön” (*Zsolt 8,2*)?

De még több is van, amit az ég magasából nehéz észrevenni: férfiak és nők, akik nem kevesebbek, mint az Isten képére és hasonlatosságára teremtett lények (*Ter 1,26*). Az egész teremtés csodájának a szívében ti és én, az emberi család „dicsőséggel és tisztességgel koronázottak” vagyunk (vö. *Zsolt 8,6*). Mily csodálatos! A Zsoltárossal együtt suttozjuk: „Kicsoda az ember, hogy gondot viselsz rá?” (vö. *Zsolt 8,5*.) S most, ebben a csöndben hálás lelkülettel a szentség hatalmát érzékelve gondolkozunk.

Mit fedezünk fel? Talán bizonyos berzenkedéssel föl kell ismernünk, hogy a föld felszínén sebek is vannak: erózió, erdőirtás, a bányászat és halászat pusztításai a kielégíthetetlen konzumizmus táplálására. Vannak köztetek, akik szigetországból jöttek, melynek létét fenyegeti a tenger szintjének emelkedése; mások olyan országokból, melyek a szárazság miatt

szenvednek. Isten csodálatos teremtését őrzői olykor ellenségesnek, sőt veszedelmesnek tapasztalják. Ha valami „jó”, hogyan lehet ilyen fenyegető?

De többről is szó van. Mit mondjunk az emberről, Isten teremtésének a csúcásáról? Minden nap találkozunk zseniális emberi teljesítményekkel. Az orvostudomány fejlődésétől és a technológia bölcs alkalmazásától kezdve a művészetekben tükröződő kreativitásig az emberek életminősége és megelégedettsége folyamatosan növekszik. Bennetek is ott van a készség a fölkinált bőséges lehetőségek fogadására. Közületek egyesek a tudásban, sportban, a zenében vagy a táncban és a színjátszásban tűnnek ki, másokban nagyon élénk az etikai és szociális igazságosság érzéke, s közületek sokan önkéntesként vállalnak szolgálatokat. Bizonyos pillanatokban valamennyiünket, fiatalokat és öregeket, mélységes örömmel és hálával tölt el az emberi személy veleszületett jósága, amit, mondjuk egy kisgyermek rezdülésében vagy egy felnőtt megbocsátó készségében tapasztalunk meg.

Ezek a percek azonban nem tartanak sokáig. Ezért reflektáljunk csak tovább. És fölfedezzük, hogy nem csupán a természetes környezet, hanem az a társadalmi közeg is, amit mi magunk teremtünk, sérüléseket hordoz; sebeket, melyek azt jelzik, hogy valami nincs a helyén. A saját személyes életünkben és közösségeinkben is találkozhatunk olykor veszedelmes ellenségeskedéssel; méreg ez, amely azzal fenyeget, hogy szétmarja azt, ami jó, eltorzítja azt, akik vagyunk és eltérít a céltől, melyre teremtve vagyunk. Erre bőségesen vannak példák, amint ezt ti is jól tudjátok. A legnyilvánvalóbbak közülük az alkohollal és a drogokkal való visszaélés, az erőszak és a szexuális eltévelyedés magasztalása, melyeket a televízió és az internet szórakoztató jelleggel tálal. De kérdezem, hogy ha valaki szemtől szembe találkozik olyan személyekkel, akik erőszakot és szexuális zaklatást szenvednek, hogyan értelmezheti ezeket a virtuális formában reprodukált tragédiákat egyszerűen „szórakozásnak”?

Itt van továbbá az a baljós jelenség, amely abból fakad, hogy a szabadságot és a toleranciát oly gyakran elszakítják az igazságtól. Ez abból a ma széles körben elterjedt eszméből táplálkozik, hogy nincs életünket vezérlő abszolút igazság. A relativizmus, mely gyakorlatilag minden megkülönböztetés nélkül mindent értéknek tekint, a „tapasztalatot” emelte mindenek fölé. Valójában azonban a jótól és igaztól függetlenített tapasztalatok, nem igazi szabadsághoz, hanem erkölcsi vagy intellektuális zűrzavarhoz, az alapelvek elgyengüléséhez, az önértékelés elvesztéséhez, s végül kétségbeeséshez vezetnek.

Kedves Barátaim, az életet nem a sors vezérli, az élet nem véletlenszerű. Személyes léteteket Isten akarta, áldotta meg, és Ő célt tűzött ki eléje (vö. *Ter 1,28*). Az élet nem események és tapasztalatok – bármilyen hasznosak is – egyszerű egymásutánja. Hanem az élet az igaz, a jó és a szép keresése. Ennek érdekében hozzuk meg döntéseinket, gyakoroljuk szabadságunkat, és ebben, azaz az igazságban, a jóban és a szépben találjuk meg az örömet és boldogságot. Ne hagyjátok, hogy rászedjenek benneteket azok, akik pusztán fogyasztóknak tekintenek benneteket a válogatás nélküli lehetőségek piacán, ahol maga a választás önmagában úgy jelenik meg, mint a jó, ahol az újdonság lopva leváltja a szépséget, s a szubjektív tapasztalat eltiporja az igazságot.

Krisztus ennél többet kínál! Sőt, Ő mindent fölkinál! Egyedül Ő, aki az Igazság lehet az Út, és ezért az Élet is. Ezért az „út”, amelyet az apostolok a föld határaiig elvittek, a Krisztusban való élet. Ez az Egyház élete. A belépés ebbe az életbe, a keresztyén életbe, a keresztség. Ezért ezen az estén szeretnék röviden emlékeztetni benneteket a keresztségre, mielőtt holnap a Szentlélekről elmélkedünk. A keresztség napján Isten bevitt benneteket a maga szentségébe (vö. *2Pt 1,4*). Az Atya fogadott fiai és leányai, Krisztus testének részei lettetek. A Szentlélek lakóhelyévé váltatok (vö. *IKor 6,19*). Ezért a keresztség szertartása végén a pap szüleitekhez és a jelenlévőkhez fordult neveteken szólítva benneteket: „új teremtménnyé lettél” (*A keresztelés szertartása*, 99. p.).

Kedves Barátaim, otthon, az iskolában az egyetemen, a munkahelyeken és bárhol jártok, emlékezzetek arra, hogy új teremtmény vagytok. Mint keresztyének, úgy éljétek ebben a világban, hogy tudjátok: Istennek emberi arca van – Jézus Krisztus. Ő az „út”, amely

beteljesít minden emberi vágyat, és az „élet”, amelyről tanúságot kell tennünk azáltal, hogy mindig az Ő világosságában járunk (vö. *A keresztelés szertartása*, 100. p.). A tanú feladata nem könnyű. Ma sokan vannak, akik azt hirdetik, hogy Istent sutba lehet dobni, s a vallás és a hit bármennyire elfogadható egyéni szinten, kizárandó a közéletből, illetve csak meghatározott gyakorlati célok elérésére használandó. Ez a szekularizált látásmód úgy próbálja értelmezni az emberi életet és alakítani a társadalmat, hogy csak néha, vagy egyáltalán nem hivatkozik a Teremtőre. Ez a szemlélet úgy mutatkozik, mint közömbös, ártatlan és mindenkire figyelő erő. Valójában azonban mint minden ideológia, a szekularizmus is egy globális látásmódot erőltet. Ha Isten jelentéktelen a közéletben, akkor a társadalmat egy istentelen minta szerint tudja formálni. Ha azonban Istent félretesszük, a természet rendjét, a célt és a „jót” felismerő képességünk sorvadni kezd. Amit hivalkodóan emberi zsenialitásként támogattak, hamarosan örültségnek, mohóságnak és önző kizsákmányolásnak bizonyul. Ezért kell mindig tudnunk, hogy alázatra van szükségünk Isten világának finom gazdagsága előtt.

És akkor mit mondjunk társadalmi környezetünkről? Odafigyelünk-e eléggé azokra a jelekre, melyek arra figyelmeztetnek, hogy háttal fordítunk az erkölcsi rendnek, mellyel Isten ajándékozta meg az emberiséget (vö. *Üzenet a béke világnapjára 2007-ben*, 8. p.)? El tudjuk-e ismerni, hogy a személy veleszületett méltósága mélyebb identitásán, istenképiségen alapszik, s ezért az emberi jogok egyetemeseek, a természetes törvényre támaszkodnak, s nem függenek tárgyalásoktól, megegyezésektől, még kevésbé kompromisszumoktól? S ezek után reflektálnunk kell arra, milyen helye van társadalmainkban a szegényeknek, az öregeknek, a bevándorlóknak, a hangtalanoknak. Miként lehetséges az, hogy a családon belüli erőszak oly sok édesanyát és gyermeket gyötör? Miként lehetséges az, hogy a legcsodálatosabb és legszentebb emberi tér, az anyaméh elmondhatatlan erőszak helyévé válik?

Kedves Barátaim, Isten teremtése egyetlen és jó. Az erőszakmentességre törekvés, a fenntartható fejlődés, az igazságosság és a béke, a környezetünkkel való törődés életfontosságú az emberiség számára. Mindez azonban nem szakítható el a minden emberi életet a fogantatásától a természetes halálig megillető, veleszületett méltóságra való mély reflexiótól. E méltóságot maga Isten adta, ezért sérthetetlen. A mi világunkat a mohóság, a kizsákmányolás és megosztottság, a hamis bálványok keltette undor, a pártoskodó veszekedések és a hamis ígéretek keltette csalódások fárasztják. A szívünk és a lelkünk olyan életszemléletre vágyik, melyben a szeretet uralkodik, ahol a birtokolt ajándékokat megosztják, ahol az egység épül, ahol a szabadság az igazságban találja meg igazi értelmét, s ahol identitásunkat egy mindenkire tisztelettel tekintő közösségben találjuk meg. Ez pedig a Szentlélek műve! Ez az a remény, amelyet Jézus Krisztus evangéliuma kínál föl! A keresztségben arra lettetek újjáteremtve, s a bérálásban a Szentlélek ajándékaival arra erősített meg, hogy erről tanúskodjatok. Ez legyen az az üzenet, melyet Sydneyből elvisztek a világnak!

(Ezután a Szentatya olaszul, franciául, németül, spanyolul és portugálul is köszöntötte a jelenlévő, kb. 150 000 fiatalembert)

Ökumenikus találkozó a székesegyház altemplomában Sydney, július 18. Péntek, 10.30.

Kedves Testvéreim Krisztusban!

Hálát adok Istennek a lehetőségért, hogy találkozhatok és együtt imádkozhatok veletek, akik Ausztrália különböző közösségeinek képviselőitök vagytok itt. Köszönöm Forsyth püspök úr és Pell bíboros úr szívélyes üdvözlő szavait, és örömmel köszöntelek benneteket az Úr Jézus, „Isten háza szegletköve” (vö. *Ef 2,19–20*) nevében. Külön örömmel látom itt Edward Cassidy bíboros urat, a Keresztény Egység Pápai Tanácsának kiérdemesült elnökét. Hálával emlékezem arra, milyen odaadással munkálkodott a keresztények kölcsönös megértésének előmozdításáért.

Ausztráliára a nagy etnikai és vallási sokféleség jellemző. A bevándorlók e hatalmas föld partjaira azzal a reménnyel érkeztek, hogy szerencsét és jó munkaalkalmat találnak itt. A ti Nemzetetek is elismeri a vallásszabadság fontosságát. Alapvető jog ez, mely, ha tiszteletben tartják, az egész társadalom jólétét szolgálja, mert segíti a polgárokat abban, hogy a legmélyebb meggyőződéseikben gyökerező értékek alapján tevékenykedjenek. Így a keresztények a többi vallás híveivel együtt hozzájárulnak az emberi méltóság és a nemzetek közötti barátság fejlődéséhez.

Az ausztrál emberek szeretik az őszinte és szívélyes eszmecseréket. Ez jó szolgálatot tett az ökumenikus mozgalomnak. Példája ennek az Ausztráliai Egyházak Nemzeti Tanácsa tagjai által 2004-ben aláírt *Megegyezés*. E dokumentum elismer egy közös elkötelezettséget, kitűz célokat, kijelöli a konvergencia irányait, anélkül, hogy felületesen mellőzné a különbségeket. Egy ilyen megközelítés nem csak azt bizonyítja, hogy a jelenben meg lehet találni a gyümölcsöző együttműködés konkrét megoldásait, hanem azt is, hogy folytatnunk kell a türelmes dialógust az eltérő teológiai álláspontokról. A már elért eredményeitek segítsék elő azokat a tárgyalásokat, melyeket az Egyházak Tanácsában és más helyi fórumokon folytattok. Ebben az évben ünnepeljük Szent Pál, az ősegyház egységéért fáradhatatlanul munkálkodó apostol 2000. születésnapját. Az imént hallott szentírási részben Pál emlékeztet arra a rendkívüli kegyelemre, melyet akkor kaptunk, amikor a keresztség révén Krisztus testének tagjai lettünk. Ez a szentség, mely az Egyházba lépés kapuja és a kegyelemből újjászületettek számára az „egység köteléke” (vö. *Unitatis redintegratio*, 22.), természetes következetességgel az egész ökumenikus mozgalom kiindulópontja. De nem a végső célja. Az ökumenizmus útja végső soron az Eucharisztia közös ünnepléséhez vezet (vö. *Ut unum sint* 23–24., 45), melyet Krisztus úgy bízott apostolaira, mint az Egyház egységének kiemelkedő fontosságú szentségét. Ha vannak is még legyőzendő akadályok, bizonyosak lehetünk abban, hogy eljön egy nap, amelyen a közös Eucharisztia fogja hangsúlyozni elszántságunkat egymás szeretésére és szolgálatára Urunk példája szerint. Jézus „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (*Lk 22,19*) parancsa ugyanis lényege szerint a „nektek is mosnotok kell egymás lábát” (*Jn 13,14*) intelemre irányul. Éppen ezért az Eucharisziáról folytatott őszinte dialógus – melyet a Szentírás, a patrisztikus írások és a keresztény történelem 2000 éves dokumentumainak figyelmes szolgálata serkent – minden bizonnyal előbbre viszi az ökumenikus mozgalmat és egyesíti a világ előtt tett tanúságunkat.

Kedves Barátaim Krisztusban, úgy gondolom, egyetértetek velem, ha azt mondom, hogy az ökumenikus mozgalom kritikus ponthoz érkezett. A továbblépés érdekében állandóan kérnünk kell Istentől, hogy kegyelmével a Szentlélek – aki a Szentírás által szól hozzánk és bevezet bennünket a teljes igazságba (vö. *2Pt 1,20–21; Jn 16,13*) – újítsa meg elménket (vö. *Róm 12,2*). Éberren észre kell vennünk minden kísértést, mely arra irányul, hogy a tanítást tekintsük a megosztottság forrásának, azaz akadálnak abban, ami a legsürgetőbb és közvetlen feladatnak látszik, tudniillik, hogy jobbá tegyük a világot, amelyben élünk. Valójában az Egyház története azt bizonyítja, hogy a *praxis* nem csupán elválaszthatatlan a

didakhétól, a tanítástól, hanem egyenesen abból származik. Minél kitartóbban törekszünk arra, hogy egyetértünk az isteni misztériumok dolgában, szeretetből fakadó tetteink annál ékesszólóbban beszélnek Isten mérhetetlen jóságáról és mindenki iránti szeretetéről (vö. *2Tim 1,8–10*). Szent Ágoston a megismerés ajándéka és a szeretet erénye közötti kölcsönös összefüggést fejezte ki, amikor azt írta, hogy a lélek a szeretet által tér vissza Istenhez (vö. *De moribus Ecclesiae catholicae XII, 21*), és ahol csak látható a szeretet, ott látható a Szentháromság (vö. *De Trinitate VIII, 8, 12*).

Éppen ezért az ökumenikus dialógus nem csak eszmecserék által folytatódik, hanem az ajándékok megosztása révén is, melyek kölcsönösen gazdagítanak bennünket (vö. *Ut unum sint, 28, 57*). Az „eszmének” az a célja, hogy eljuttasson az igazsághoz; az „ajándék” a szeretetet fejezi ki. A dialógusnak mindkettő lényeges összetevője. Amikor kitárulunk más keresztények lelki ajándékainak befogadására, ez arra késztet, hogy befogadjuk a Szentlélektől érkező igazság világosságát. Szent Pál tanítja, hogy az Egyház *koinóniájában* birtokoljuk az evangélium igazsága megvédésének képességét és eszközeit, mert az Egyház „az apostolok és próféták alapjára” épül, s szegletköve maga Jézus (*Ef 2,20*).

Ebben a megvilágításban talán fölfigyelhetünk az Egyházat szemléltető két bibliai képre: a „test”-re és a „templom”-ra. Amikor Pál a test képét használja (vö. *IKor 12,12–31*), arra a szerves egységre és különbözőségeire hívja föl a figyelmet, amely lehetővé teszi az Egyház lélegzését és növekedését. Ugyanakkor épp ilyen jelentős a jól megépített, élő kövekből álló, szilárd alapra támaszkodó templom képe. Jézus önmagában tökéletes egységbe foglalja a „test” és a „templom” e képeit (vö. *Jn 2,21–22; Lk 23,45; Jel 21,22*).

Az Egyház struktúrájának minden eleme fontos; de minden inogna és összedőlne a szegletkö nélkül, aki Krisztus. A keresztényeknek mint Isten e háza polgárainak együtt kell működniük azért, hogy az épület maradandó szilárdsága vonzzon másokat a belépésre, és lehetővé tegye számukra a kegyelem benne rejlő gazdag kincseinek fölfedezését. A keresztény értékeket támogatva nem kell félnünk forrásuk hirdetésének azon formájától, melyben közösen tanúskodunk az Úr Jézus Krisztusról. Ő az, aki a küldetést rábízta az „apostolokra”, Ő az, akiről a „próféták” beszéltek, és Ő az, akit mi fölkínálunk a világnak.

Kedves Barátaim, jelenlétetek élő reménnyel tölt el engem, hogy miként együtt járunk a teljes egység felé vezető fárasztó úton, úgy meglesz bennünk a bátorság, hogy közös tanúságot tegyünk Krisztus mellett. Pál beszél a próféták fontosságáról az Egyház életének kezdetén; mi is kaptunk prófétai meghívást a keresztség által. Bízom abban, hogy a Szentlélek megnyitja a szemünket, hogy meglássuk mások lelki ajándékait; megnyitja a szívünket, hogy befogadjuk az Ő erejét, és kitarja a lelkünket, hogy befogadjuk Krisztus igazságának világosságát. Hálás vagyok mindnyájatoknak azért, hogy időt, fáradságot és tehetséget áldoztatok az „egy test és egy lélek” (*Ef 4,4; vö. IKor 12,13*) szolgálatára, melyet az Úr akart népe számára, s amiért odaadta az életét. Dicsőség és hatalom Neki a századok századain át. Amen!

Találkozó más vallások képviselőivel a káptalanteremben

Sydney, július 18. Péntek, 11.20.

Kedves Barátaim!

A béke és a barátság szívélyes köszöntésével fordulok mindnyájatokhoz, akik az Ausztráliában élő különféle vallási hagyományok képviselőiként vagytok jelen. Örülök ennek a találkozásnak és megköszönöm Jeremy Lawrence rabbi úrnak és Mohamed Saleem sejk úrnak a közösségeik nevében is mondott köszöntő szavakat.

Ausztrália híres lakóinak egymás és a turisták iránti szívélyességéről. Ez a nemzet nagyon megbecsüli a vallásszabadságot. Országotok elismeri, hogy ennek az alapvető jognak a tiszteletben tartása férfiaknak és nőknek egyaránt megadja a lehetőséget, hogy lelkiismeretük szerint imádják Istent, neveljék a lelket és a hitvallásukból fakadó etikai meggyőződések szerint éljenek.

A vallás és a közélet harmonikus kapcsolata még inkább fontos egy olyan korszakban, amikor egyesek úgy vélik, hogy a vallás inkább a megosztás oka, mint az egység ereje. Egy olyan világban, melyben az erőszak válogatás nélkül mindenkit fenyeget, a vallásos lelkületű emberek együttes hangja arra készíti a nemzeteket és a közösségeket, hogy a konfliktusokat békés eszközökkel, az emberi méltóság teljes tiszteletben tartásával oldják meg. A sokféle szolgálat közül, melyet a vallás az emberiségnek tesz, az egyik, hogy az emberi személy olyan szemléletet kínál, amely hangsúlyozza a velünk született törekvést arra, hogy nagylelkűen éljünk és baráti kapcsolatokat tartsunk fenn a közvetlenül mellettünk élő embertársainkkal. Az emberi kapcsolatokat legmélyebb lényegük szerint nem lehet a hatalom, az uralkodás és a személyes érdek fogalmaival meghatározni. Épp ellenkezőleg, ezek a kapcsolatok az ember azon természetes hajlandóságát tükrözik és tökéletesítik, hogy közösségben és harmóniában éljen másokkal.

Az emberi szívben gyökerező vallásos érzék megnyitja a férfiakat és nőket Isten felé, és elvezeti őket annak fölfedezésére, hogy a személyes megvalósulás nem a felszínes vágyak önző teljesítésében áll. Ez az érzék rávezet arra, hogy vegyük észre mások szükségleteit, és keressük a konkrét lehetőségeket a közjó szolgálatára. A vallásoknak különleges szerepe van e tekintetben, mivel azt tanítják, hogy az igazi szolgálat áldozatot és önfegyelmet kíván az embertől, kinek önmagát is alakítania kell az önmegtagadás, a mértéktartás és természetes javak józan használatával. Így a férfiak és nők ráébrednek arra, hogy a környezetet csodálatos valóságként szemléljék és becsüeljék, és ne fogyasztási cikknek tartsák. A vallásos ember kötelességének érzi megmutatni, hogy meg lehet találni az örömet az egyszerű és szerény életvitelben is, megosztva a felesleget a rászorulóval.

Barátaim, ezek az értékek – biztos vagyok benne, hogy egyetértetek velem – különösen fontosak az ifjúság jó nevelésében, akiket gyakran megkísért, hogy magát az életet fogyasztási cikknek tekintsék. Ők is birtokolják az önkontroll képességét, hiszen a sportban, a művészetekben és a tanulásban szívesen vállalják az ilyen kötelezettségeket, mint kihívást. Ugye, amikor az általuk becsült eszmék jelentkeznek, sok fiatal hajlandó az aszketizmusra és az erkölcsi erények gyakorlására önbecsülésből és mások iránti figyelemből? Örömeiket lelik a teremtett világ ajándékának szemlélésében, és elbűvöli őket a transzcendens misztériuma. Ebben a távlatban mind a felekezeti, mind az állami iskolák többet tehetnének minden fiatal lelki dimenziójának fejlesztéséért. Ausztráliában, mint másutt is, a vallás sok nevelő intézmény alapításában volt kezdeményező, és ma is joggal tölti be a maga helyét az iskolázásban. A nevelés témája gyakran fölmerül az *Interfaith Cooperation for Peace and Harmony* szervezet tárgyalásain, és nagyon bátorítok mindenkit, akik részt vesznek e kezdeményezésben, hogy folytassák a tárgyalásokat azon értékekről, melyek összefogják a jó nevelés intellektuális humán és vallási dimenzióit.

A világ vallásai mindig figyelmet fordítanak az emberi lét csodájára. Ki ne ámulna a szellem erejét látva, mely a tudományos fölfedezések által feltárja a természet titkait? Kit ne lelkesítene a jövő vázolásának lehetősége? Ki ne érezne elfogódottságot az emberi szellem ereje láttán, mely célokat tűz ki, és kigondolja a hozzájuk vezető utakat? Férfiak és nők rendelkeznek a képességgel, hogy ne csak elgondolják, hogyan lehetnének jobbak, hanem arra is rájönnek, hogy ennek érdekében hogyan használják föl energiáikat. Tudatában vagyunk, hogy páratlan kapcsolatunk van a természet világával. Ha tehát látjuk, hogy nem vagyunk úgy alávetve az anyagi univerzum törvényeinek, mint rajtunk kívül az egész teremtés, nem kell-e a jóságra, a részvételre, a szabadságra, a szolidaritásra és minden személy tiszteletben tartására úgy tekintenünk, mint egy emberibb jövő látomásának lényeges összetevőjére?

Mindazonáltal a vallás azzal, hogy fölhívja a figyelmünket az ember korlátaira és gyöngeségére, arra is készíti, hogy végső reményünket ne ebbe a mulandó világba helyezzük. Az ember „olyan, mint a lehelet és napjai elmúlnak, mint az árnyék” (*Zsolt 143/144,4*). Valamennyien tapasztaltuk már a csalódást, hogy nem tudtuk megvalósítani azt a jót, amit elhatároztunk, és a nehézségeket, hogy a választott jót bonyolult helyzetekben megtegyük. Az Egyház osztozik a más vallásúakkal e megfontolásokban. A szeretettől indítva részt vesz a dialógusban, azzal a meggyőződéssel, hogy a szabadság igazi forrása a Názáreti Jézus személyében van. A keresztények hiszik, hogy Ő az, aki teljesen kinyilatkoztatja az ember képességét az erény és a jó megvalósítására; Ő az, aki megszabadít minket a bűntől és a sötétségtől. Az emberi tapasztalat egyetemessége, mely felülmúl minden földrajzi és kulturális határt, lehetővé teszi a vallásos embereknek, hogy részt vegyenek a dialógusban, azért, hogy találkozzanak az élet szenvedéseinek és örömeinek misztériumával. Ebből a szempontból az Egyház szenvedélyesen keres minden lehetőséget, hogy meghallgassa más vallások spirituális tapasztalatait. Állíthatjuk, hogy minden vallás az emberi lét mélységes értelmébe kíván behatolni azzal, hogy ezt az értelmet az emberi életen kívüli eredetre vagy princípiumra vezeti vissza. A vallások kísérletet tesznek az egész kozmosz megértésére, amikor úgy tekintenek rá, mint ugyanabból az elvből eredő és feléje tartó valóságra. A keresztények hiszik, hogy Isten ezt a kezdetet és princípiumot Jézusban nyilatkoztatta ki, akit a Szentírás így nevez: „Alfa és Omega” (vö. *Jel 1,8; 22,1*).

Kedves Barátaim, a béke követeként jöttem Ausztráliába. Éppen ezért örülök annak, hogy találkozom veletek, akik ugyanerre vágytok és segíteni akarjátok a világot, hogy megtalálja a békét. Békevágunk szorosán együtt jár az igazság keresésével, mert az igazság a biztonságos út a béke felé (vö. *Üzenet a béke világnapjára, 2006.*). A népek közötti megbékélésre irányuló erőfeszítésünk abból az igazságból fakad, hogy az emberi életnek célja van. A vallás fölkínálja a békét, de – és ez még fontosabb – fölébreszti az emberi lélekben az igazság utáni szomjúságot és az erény utáni éhséget. Bár csak bátorítani tudnánk mindenkit, különösen a fiatalokat, hogy csodálják az élet szépségét, keressék végső értelmét s legyenek elkötelezettek nagyszerű lehetőségeinek megvalósítására!

A tisztelet és bátorítás ezen érzéseivel bízlak mindnyájatokat a mindenható Isten gondviselésére, és biztosítalak benneteket, hogy imádkozom értetek, szeretteitekért, közösségeitek tagjaiért és Ausztrália minden lakójáért.

Találkozás az Alive program résztvevőivel a Notre Dame Egyetem Jézus Szíve tempomában

Sydney, július 18. Péntek, 18.30

Kedves Fiatal Barátaim!

Szívesen vagyok ma együtt veletek itt Darlinghurst-ban, és szívből köszöntök mindenkit, akik az *Alive*, az 'Élő' program résztvevői, s azokat is, akik ezt a programot vezetik. Azért imádkozom, hogy valamennyien részesülhessetek abban a támogatásban, melyet a Sydney érsekség *Social Service Agency* szervezete bocsát rendelkezésre, s hogy ami jó itt történik, az a jövőben maradandó legyen.

A program neve, amelyben részt vesztek, fölveti bennünk a kérdést, mit akar valójában az mondani, hogy valaki „élő”; mit jelent teljes értelemben az élet? Ez az, amit valamennyien akarunk, főként fiatal korunkban, és ez az, amit Krisztus adni akar nekünk. Ő mondta ugyanis: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségesen legyen” (*Jn 10,10*). Minden élőlény legmélyebben gyökerező ösztöne az életben maradás, a növekedés, a fejlődés és az élet ajándékának továbbadása másoknak. Ebből következően a legtermészetesebb, ha megkérdezzük, hogyan lehet mindezt a legjobban megvalósítani?

Akik az Ószövetség idejében éltek, azoknak ez a kérdés épp olyan súlyos volt, mint számunkra. Minden biztonnal figyelemmel hallgatták, amikor Mózes ezeket mondta nekik: „Elétek állítottam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd tehát az életet, hogy élj te is és ivadékod is, és szeresd a te Uradat Istenedet, és engedelmeskedj az Ő hangjának – Ő ugyanis a te életed és napjaid hosszúsága –, hogy lakhass azon a földön, amelyre megesküdött az Úr atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, hogy nekik adja azt.” (*MTörv 30,19–20*). A teendő világos volt: el kellett távolodniuk az idegen istenektől és az igaz Istent kellett imádniuk, aki kinyilatkoztatta magát Mózesnek – és engedelmeskedniük kellett az Ő parancsainak. Azt lehetne gondolni, hogy a mai világban az emberek nem imádkozhatnak más isteneket. De néha az emberek „más isteneket” imádnak, anélkül, hogy ennek tudatában lennének. A hamis „istenek” bármilyen nevet, képet vagy formát adunk nekik, mindig három dologhoz kötődnek: az anyagi javakhoz, a birtokló szeretethez és a hatalomhoz. Engedjétek meg, hogy megmagyarázzam, mit is akarok mondani.

Az anyagi javak önmagukban nézve jó dolgok. Nem tudnánk életben maradni pénz, ruházat és lakás nélkül. Az élethez szükségünk van élelemre. De ha mohók vagyunk, ha nem akarjuk megosztani az éhezővel és a szegénnyel azt, amink van, akkor ezeket a javakat hamis istenséggé formáljuk. A mi materialista társadalmunkban hányan mondják nekünk, hogy a boldogság abban áll, hogy a javak és a fényűzés dolgait a lehető legnagyobb mértékben szerezzük meg magunknak! Ez azonban azt jelenti, hogy a javakból hamis istenségeket csinálunk. Ahelyett, hogy az életet hoznák, a halált hozzák.

Az igazi szeretet kétségtelenül jó. Nélküle az életet nem volna érdemes élni. A szeretet teljesíti be legmélyebb szükségletünket; és amikor szeretünk, teljesebb értelemben válunk önmagunkká, teljesebb emberekké válunk. De milyen könnyen átalakulhat a szeretet hamis istenséggé! Az emberek gyakran azt gondolják, hogy szeretnek, amikor valójában birtokolni akarják a másikat, vagy manipulálni akarják őt. Az emberek gyakran tárgyként kezelik a másikat, hogy saját igényeiket kielégítsék, ahelyett, hogy személyként becsülnék és szeretnék őt. Milyen könnyen rászédnek azok a hangok, melyek a mi társadalmunkban a szexualitás laza megközelítését támogatják, anélkül, hogy törődnének a szeméremmel, az önértékeléssel és az erkölcsi értékekkel, melyek minőséget adnak az emberi kapcsolatoknak! Ez is egy hamis istenség imádása. Ahelyett, hogy az életet hozná, a halált hozza.

A hatalom, melyet Isten adott nekünk, hogy a körülöttünk lévő világot alakítsuk, kétségtelenül jó. Ha megfelelő módon és felelősséggel élünk vele, lehetővé teszi, hogy átalakítsuk az emberek életét. Minden közösségnek szüksége van alkalmas vezetőkre. De

milyen erős a kísértése annak, hogy magunkhoz ragadjuk a hatalmat, uralkodni akarjunk másokon, vagy a természetes környezetet a saját önző érdekeink szolgálatára használjuk ki! Ez is a hatalom hamis istenséggé formálása. Ahelyett, hogy az életet hozná, a halált hozza. Az anyagi javak kultusza, a birtokló szeretet kultusza és a hatalom kultusza az embereket gyakran eltávolítja Istentől: a teljes ellenőrzést akarják megkaparintani, minden tekintet nélkül a bölcsességre vagy a parancsolatokra, melyeket Isten megismertetett velünk. Ez az az út, mely a halálba vezet. Ezzel ellentétben az egy, igaz Isten imádása azt jelenti, hogy elismerjük a forrását Őbenne mindannak, ami jó, rábízunk magunkat, kitárulunk az Ő kegyelme gyógyító ereje előtt, és engedelmeskedünk parancsolatainak: ez az élet választásának az útja.

Annak, hogy mit jelent eltávolodni a halál útjától, azért, hogy az élet útján járjunk, ragyogó példáját találjuk az evangélium egy lapján, melyet minden bizonnal valamennyien jól ismertek: a tékozló fiú példabeszédében. Amikor az elbeszélés elején az a fiú elhagyta atyja házát, a hamis „istenek” által ígért illúziók keresésére indult. Miután bűnös élettel eltékozolta örökségét, a megvetett szegénység és nyomor állapotában találta magát. A mélypontra, kiéhezve és magára hagyatva fölfogta, mekkora ostobaság volt elhagyni atyját, aki szerette őt. Megalázkodva hazatért, és bocsánatot kért. Atyja pedig örömmel átölelte, és kiáltotta: „Ez a fiam halott volt és életre támadt, elveszett és megkerült” (Lk 15,24).

Közületek sokan személyesen megtapasztalták azt, amin ez az ifjú keresztülment. Talán hoztatok olyan döntéseket, amelyek miatt most keseregtok; döntéseket, melyek útjai – bármennyire vonzóknak tűntek – a nyomorúság és az elhagyatottság egyre mélyebb állapotába vittek benneteket. Lehet, hogy a droggal vagy az alkohollal való visszaélés, a bűnözés vagy az önpusztítás választása akkor kiútnak tűnt egy nehéz vagy megszégyenítő helyzetből. De most már tudjátok, hogy ahelyett, hogy az életet hozta volna, a halált hozta. Becsülöm a bátorságotokat, mellyel úgy döntöttetek, hogy visszatértetek az élet útjára, éppen úgy, mint a tékozló fiú. Elfogadtátok a segítséget a barátoktól vagy a családtagoktól, az Alive program személyzetétől, azoktól, akik nagyon szívélyesen viselik jóléteket és boldogságotokat. Kedves Barátaim, a remény követeit látom bennetek mindazok számára, akik hasonló helyzetben vannak. Ti meg tudjátok győzni őket arról, hogy az élet útját kell választani és menekülni kell a halál útjától, hiszen tapasztalatból beszéltek. Jézus – mind a négy evangélium tanúsága szerint – különösen azokat szereti, akik téves döntéseket hoztak, mert amikor rádöbrentek a tévedésükre, a többieknél nyitottabbak voltak az Ő gyógyító szava fogadására. Jézust gyakran elítélték az állítólagos igazak amiatt, hogy túl sok időt tölt ilyen személyek társaságában. Kérdezték: „Miért eszik a Mesteretek a vámosokkal és a bűnösökkel?” Ő pedig ezt válaszolta: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek... Én nem az igazakat hívní jöttem, hanem a bűnösöket” (Mt 9,11–13). Akik újjá akarták alkotni az életüket, ők voltak készségesebbek meghallgatni Jézust és a tanítványaiává válni. Ti követhetitek őket: ti is különleges módon közeledhettek Jézushoz, éppen azért, mert úgy határozotok, hogy visszatértetek Hozzá. Bizonyosak lehettek abban, hogy Jézus – éppen úgy, mint az atya a tékozló fiú példabeszédében – kitárt karokkal fogad benneteket. Feltétlen szeretetét kínálja nektek: és a Vele való mély barátságban rejlik az élet teljessége.

Azt imént azt mondtam, hogy amikor szeretünk, legmélyebb szükségleteinket elégítjük ki, teljesebben önmagunkká, teljesebben emberré válunk. A szeretetre vagyunk beprogramozva, a szeretet az, amelyre a Teremtő megtervezett bennünket. Természetesen nem a futó, felületes kapcsolatokról beszélek; az igazi szeretetről beszélek, ami Jézus erkölcsi tanításának a szíve: „Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És szeresd a felebarátodat, mint önmagadat.” (Mk 12,30–31.) Mondhatjuk, hogy ez a program van beleégetve minden személybe, hogy bölcsen és nagylelkűen igazodjunk hozzá, hogy legyünk készek lemondani a saját vágyainkról és mások szolgálatába állni, hogy életünket adjuk

mások javáért, elsősorban Jézusért, aki szeretett minket és életét adta értünk. Ez az, amire mi emberek hivatva vagyunk, és valójában ez az, amitől „élő” az ember.

Kedves fiatal Barátaim, az üzenet, mellyel ma hozzátok fordulok, ugyanaz, mint amit sok évvel ezelőtt Mózes fogalmazott meg: „Válaszd tehát az életet, hogy élhess te és élhessen a te ivadékod, szeretvén a te Uradat, Istenedet.” Az ő Lelke vezéreljen titeket az élet útján, hogy engedelmeskedjete az Ő parancsainak, kövesséte a tanítását, hagyjátok el az elhibázott döntéseket, melyek csak a halálba vezetnek, és egész életetekre kötelezzéte el magatokat a Jézus Krisztussal való barátságra. A Szentlélek erejével válasszátok az életet és válasszátok a szeretetet, és a világ előtt legyetek tanúi a belőle áradó örömmek. Ezt kérem imádságomban mindnyájatoknak ezen az Ifjúsági Világnapon. Isten áldjon meg mindnyájatokat!

**Szentmise az ausztrál püspökökkel,
szeminaristákkal és szerzetesnövendékekkel**

Július 19. Szombat, 09.30

Kedves Testvéreim!

Örömmel köszöntöm ebben a nagyszerű székesegyházban Püspök testvéreimet és a Sydney érsekség papjait, diakónusait, szerzeteseit és laikus hívőit. Köszöntésem különlegesen szól a jelenlévő szeminaristáknak és fiatal szerzeteseknek. Ugyanúgy, mint az első olvasmányban (*1Mak 4,52–59*) szereplő fiatal izraeliták, Isten népe számára ők a remény és a megújulás jelei, s miként azoknak a fiatal izraelitáknak, nekik is az a feladatuk, hogy építsék Isten házát a következő nemzedék számára. Miközben csodáljuk ezt a szépséges épületet, hogyan ne gondolnánk azoknak a papoknak, szerzeteseknek és laikus hívőknek a seregére, akik a maguk szerepének megfelelően hozzájárultak az ausztráliai Egyház építéséhez. Különösen azokra a telepes családokra gondolok, akikre Jeremiah O’Flynn atya eltávozásakor rábízta az Oltáriszentséget; arra a „kisdéd nyájr” gondolok, amely becsülte és megőrizte ezt a drága kincset, továbbadva a következő nemzedékeknek, akik fölépítették ezt a hatalmas tabernákulumot Isten dicsőségére. Örülünk hűségüknek és állhatatosságuknak, és szenteljük magunkat arra, hogy folytatjuk az ő fáradozásait az evangélium terjedéséért, a szívek megtéréséért és az Egyház gyarodásáért az életszentségben, az egységben és a szeretetben. Most arra készülünk, hogy fölszenteljük e csodálatos székesegyház új főoltárát. Miként az oltár talapzatának domborműve nagyon erősen emlékeztet rá, minden oltár Jézus Krisztus szimbóluma, aki jelen van Egyházában, mint pap, oltár és áldozat (vö. *V. Húsvéti Prefáció*). A megfeszített, eltemetett és a halottak közül föltámadott, a Szentlélekben újra élő és az Atyaisten jobbján ülő Krisztus lett a mi főpapunk, aki örökre közbenjár értünk. Minket pedig, az Ő titokzatos testének tagjait az Egyház liturgiájában, főként a világ oltárain bemutatott szentmise áldozatban arra hív, hogy osztozzunk az Ő önfeláldozásában. Arra hív, hogy mint az új és örök szövetség papi népe, vele egységben ajánljuk fel mindennapi áldozatainkat a világ üdvösségéért.

A mai liturgiában az Egyház arra emlékeztet, hogy minket is – mint ezt az oltárt – fölszenteltek Isten szolgálatára és országának építésére. Mi azonban túlságosan gyakran elmerülünk egy olyan világban, amely mellőzni akarja Istent. A szabadság és az emberi autonómia nevében elhallgatják Isten nevét, a vallást személyes áhítattá silányítják és a hitet kizárják a közéletből. Az ilyen mentalitás, amely teljesen ellentétes az evangélium lényegével, még az Egyház és küldetésének megértését is elhomályosíthatja. Bennünket is megkísérhet, hogy a hitéletet érzelmi kérdéssé silányítsuk, és ezzel megfosszuk attól az erőtől, mely a világ átfogó szemléletére és sok más, olyan világszemlélettel folytatott, komoly dialógusra tanít, melyben korstársaink lelkének és szívének meghódításáért folyik a verseny. A történelem azonban, beleértve a mi korunk történelmét is, azt bizonyítja, hogy az istenkérdést soha nem lehet elnémitani, s hogy az emberi lét vallásos dimenziója iránti közömbösség végső soron lefokozza és elárulja magát az embert. Vajon e székesegyház csodálatos architektúrája nem ezt az üzenetet hirdeti-e? Nem ez-e a hit misztériuma, melyet ennél az oltárnál hirdetünk minden eucharisztikus ünneplésben? A hit arra tanít, hogy Jézus Krisztusban, a megtestesült Igében értjük meg emberségünk nagyságát, földi életünk misztériumát és azt a magasztos rendeltetést, mely az Égben vár ránk (vö. *Gaudium et spes* 24. p.). Ezen felül a hit arra tanít, hogy Isten teremtményei vagyunk, az Ő képére és hasonlatosságára teremtve sérthetetlen méltóságot kaptunk, és az örök életre vagyunk hivatva. Amikor az embert lefokozzák, az egész körülötte lévő világot is lefokozzák; s az elveszíti végső értelmét és célját. Ami ezután marad, az nem az élet, hanem a halál kultúrája. Hogyan lehetne ezt „haladásnak” nevezni? Épp ellenkezőleg, visszalépés, meghátrálás, mely végső soron kiszárítja mind az egyén, mind az egész társadalom életének forrását.

Tudjuk, hogy végső soron – amint ezt Loyolai Szent Ignác oly világosan látja – az egyetlen igazi „zászló”, amelyhez minden emberi lény igazodhat, a Kereszt és a meg nem érdemelt, a rossz, a bűn és a halál fölött győztes Szeretet üzenete, mely új életet és örökké tartó örömet teremt. A Kereszt nyilatkoztatja ki, hogy önmagunkat csak életünk elajándékozásával találjuk meg, azáltal, hogy befogadjuk Isten ingyenes szeretetét és azért fáradozunk, hogy minden férfit és nőt elvezessünk ennek a – világot egyedül üdvözítő – szeretetnek szépségére, valamint az igazság világosságára.

Ebben az igazságban – a hit misztériumában – vagyunk megszentelve (vö. *Jn 17,17–19*), és ebben az igazságban kapjuk a meghívást, hogy nap mint nap növekedjünk az ő Igéje iránti hűségben, Isten kegyelme által az Egyház éltető közösségében. És mégis milyen nehéz a megszentelésnek ez az útja! Állandó „megtérést” követel: meg kell halnunk önmagunknak, ami a teljes Istenhez tartozásnak is feltétele; és meg kell változnia elménknek és szívünknek, ami meghozza az igazi szabadságot és egy új látás teljességét is. A mai liturgia annak a folyamatos lelki átalakulásnak beszédes szimbólumát állítja elénk, melyre valamennyien meghívást kaptunk. Kezdve a vízzel való meghintéstől és Isten Igéjének hirdetésétől, minden szentek segítségül hívásától egészen az oltárszentelő könyörgésig, az oltár megkenéséig és megmosásáig, fehérbe és fénybe öltöztetéséig – mindezek a szertartások arra hívnak, hogy újra éljük át saját, a keresztségben történt fölszentelésünket; arra hívnak, hogy utasítsuk el a bűnt és hamis csábításait, s egyre inkább igyunk Isten kegyelmének éltető forrásából.

Kedves Barátaim, ez a Péter Utóda jelenlétében történő szertartás legyen az egész Ausztráliában élő Egyház megújulásának és újra dedikálásának az ideje! És most egy kiterőt akarok tenni, hogy beismerjem a szégyent, amit valamennyien érzünk a kiskorúakkal való szexuális visszaélések miatt, melyeket e Nemzetben néhány pap és szerzetes követett el. Valóban mélységesen sajnálkozom a fájdalom és a szenvedés miatt, amit az áldozatok viseltek el, s mint Pásztoruk biztosítom őket, hogy osztozom a szenvedésükben. Ezeket a visszaéléseket, melyek a hűség súlyos elárulását jelentik, egyértelműen el kell ítélni. Nagy fájdalmat okoztak és károsították az Egyház tanúságtételét. Kérlek mindnyájatokat, támogassátok püspökeiteket, álljatok mellettük és működjete együtt velük e rossz elleni harcban. Az áldozatoknak együttérzésben és gondoskodásban kell részesülniük, akik pedig felelősek ezekért a bajokért, azokat az igazságszolgáltatás elé kell vinni. Mindenekelőtt gondoskodni kell a biztonságosabb és egészségesebb környezetről, különösen a fiatalok számára. Ezekben a napokban, amikor az Ifjúsági Világnapot tartjuk, el kell gondolkodnunk azon, milyen drága kincs van ránk bízva a fiataljainkban, s hogy ebben az országban az Egyház küldetésének milyen nagy része szól az ő nevelésüknek és gondozásuknak. Miközben az Ausztráliában élő Egyház az evangélium lelkületével szembenéz ezzel a komoly lelkipásztori kihívással, az imádságban egy vagyok veletek, hogy a tisztulásnak ez az időszaka gyógyulást, megbékélést és az evangéliumi erkölcs követelményei iránt egyre nagyobb hűséget hozzon magával.

Most a köztünk lévő seminaristákhoz és fiatal szerzetesekhez szeretnék fordulni a szeretet és a bátorítás szavaival. Kedves Barátaim: nagylelkűen indultatok el a megszentelődés különleges útján, mely a keresztségekben gyökerezik és válasz az Úr személyes meghívására. Különbféle módokon arra vállalkoztok, hogy elfogadjátok Krisztus követésre hívó szavát, elhagyjátok mindent és életeteket a megszentelődésre és az Ő népe szolgálatára szenteljétek.

A mai evangéliumban az Úr arra hív, hogy „higgyünk a világosságban” (*Jn 12,31–36*). E szavaknak különleges jelentése van számotokra, kedves seminaristák és szerzetesek. Arra szólítanak, hogy bizzatok Isten szavának igazságában és erősen reméljete az Ő ígéreteiben. Arra szólítanak, hogy a hit szemével lássátok az Ő kegyelmének elmondhatatlan műveit magatok körül azokban a sötét időkben is, amikor minden erőfeszítésünk eredménytelennek látszik. Engedjétek, hogy ez az oltár Krisztusnak, a Szervedő Szolgának a képével állandó indítás legyen számotokra. Kétségtelen, vannak időszakok, amikor minden hívő tanítvány érzi

a nap hevét és terhét (vö. *Mt 20,12*), s a küzdelmet, amit a prófétai tanúságtétel jelent egy olyan világban, mely süketnek tűnhet Isten Igéjének követelményeivel szemben. De ne féljete! Higgyetek a világosságban! Vessétek szívetekbe azt az igazságot, melyet az imént a szentleckében hallottunk: „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (*Zsid 13,8–15*). A Húsvét világossága ma is elűzi a sötétséget.

Az Úr arra hív, hogy a világosságban járjunk (vö. *Jn 12,35*). Mindegyiktek megkezdte a legnagyobb és legdicsőségesebb csatát: a megszentelődést az igazságban, a növekedést az erényben, az összhang keresését egyrészt a gondolatok és eszmények, másrészt a szavak és a cselekedetek között. Őszintén és mélyen merüljete el nevelési programotok fegyelmében és lelkiségében. Járjatek minden áldott nap Krisztus világosságában azáltal, hogy Isten sugalmazott Igéjéről való elmélkedéssel táplálkozva hűségesek vagytok a személyes és liturgikus imában. Az egyházatyák úgy látták a Szentírást, mint lelki Paradicsomkertet, amelyben szabadon sétálhatunk Istennel, megcsodálva az Ő üdvözítő tervének szépségét és harmóniáját, miközben e terv megvalósul a mi életünkben, az Egyház életében és végig a történelemben. Tehát az imádság és az Isten Igéjéről való elmélkedés legyen a fényforrás, mely megvilágosít, tisztít és vezet lépteiteket végig az úton, melyet az Úr jelölt ki számotokra. Az Eucharisztia naponkénti ünneplése legyen napjaitok középpontja. Minden szentmisében, amikor a kánon végén a pap fölemeli az Úr testét és véréte, ti is emeljete föl szíveteket és életeteket Krisztusban, Ővele és Őáltala, a Szentlélekkel egységben, mint szeretetteljes áldozatot Istennek, a mi Atyánknak.

Így tehát, kedves fiatal seminaristák és szerzetesek, ti magatok leszte – mindazok számára, akikkel csak találkoztok – eleven oltár, melyen Krisztus áldozati szeretete mint lelki táplálékforrás és késztetés jelenik meg. Elfogadva az Úr hívását, hogy tisztaságban, szegénységben és engedelmisségben kövessete Őt, elindultatek a radikális tanítványság útján, mely sok kortársatok számára az „ellentmondás jeleivé” tesz titeket (vö. *Lk 2,34*). Életeteket minden áldott nap tegyete hasonlóvá az Úrnak az Atya akarata iránti engedelmisségben följánlott szeretetteljes önfeláldozásához. Így fogjatek fölfedezni azt a szabadságot és örömet, melyek másokat is vonzani tudnak ahhoz a Szeretethez, mely mint forrás és végső beteljesedés felülmúl minden más szeretetet. Soha ne feledjete, hogy a Mennyeek Országáért vállalt tisztaság egy teljesen a szeretetnek szentelt élet vállalása, olyan szereteté, mely képséte tesz benneteket arra, hogy fenntartások nélkül Isten szolgálatára szenteljete magatokat, s hogy maradéktalanul jelen legyete testvéreitek és nővéreitek, különösen a bajban lévők számára. A legnagyobb kincsek, melyeket a többi fiatallal együtt birtokoltok – idealizmusotok, nagylelkűségektek, időtök és energiáitok – az igazi áldozatok, melyeket odateszte az Úr oltárára. Nagyon becsüljete mindig ezt a csodálatos karizmát, mellyel Isten ajándékozott meg benneteket a maga dicsőségére és az Egyház épülésére! Kedves Barátaim, engedjete meg, hogy ezeket a reflexiókat azzal fejezem be, hogy fölhívom a figyelmeteket a székesegyház nagy üvegablakára. Ezen a Szűzanya, a Mennyország Királynője isteni Fia mellett fenséges trónuson látható. A művész úgy ábrázolta Máriát, mint az új Évát, aki Krisztusnak, az új Ádámnak egy almát nyújt. Ez a gesztus öszsüleink engedetlenségének a megfordítását jelképzete, a gazdag gyümölcsöt, amit Isten kegyelme Mária életében hozott, és a megváltott és megdicsőült emberiség első gyümölcséte, melynek Mária a zsengeje a paradicsomi dicsőségben. Kérjete Máriát, a Keresztények Segítségét, hogy segítse az Ausztráliában élő Egyházat hűségesnek lenni ahhoz a kegyelemhez, mellyel a megfeszített Úr állandóan „magához vonzza” az egész teremtetést és minden emberi szívet (vö. *Jn 12,32*). Az ő Szent Lelekének ereje szentelje meg e föld híveit az igazságban, hogy bőségesen teremjék az életszentség és az igazságosság gyümölcséte a világ megváltására, és vezesse az egész emberiséget az élet teljessége felé, annál az oltárnál, ahova meghívást kaptunk, hogy a mennyei liturgia dicsőségében Isten dicséretét énekeljete mindörökké. Amen.

Virrasztás a fiatalokkal a randwicki lóversenytéren

Július 19. Szombat, 19.00

Drága Fiatalok!

Ezen az estén újra hallottuk Krisztus nagy ígését – „megkapjátok a reátok leszálló Szentlélek erejét” – és hallottuk az Ő parancsát: „tanúim lesztek a föld végső határáig” (*ApCsel 1,8*). Ezek voltak az utolsó szavak, melyeket Jézus mennybemenetele előtt mondott. Hogy mit éreztek az apostolok e szavak hallatán, azt csak elképzelni tudjuk. Azt viszont tudjuk, hogy Jézus iránti mélységes szeretetük és az Ő szavába vetett bizalmuk együttlétre és várakozásra készítette őket; nem értelmetlen várakozásra, hanem az imádságban egyesült együttlétre az asszonyokkal és Máriával az emeleti teremben (vö. *ApCsel 1,14*). Ezen az estén mi ugyanezt tesszük. Összegyűltünk a Kereszt előtt, mely oly nagy utat tett meg és Mária képe előtt, Dél Keresztje csillagképének ragyogása alatt, és imádkozunk. Ma este értetek és bárhol a világon élő fiatalokért imádkozom. Engedjétek, hogy védőszentjeitek példája indítson benneteket! Fogadjátok be szívetekbe és lelketekbe a Szentlélek hét ajándékát! Ismerjétek föl a Szentlélek erejét életetekben és higgyetek benne!

A minap beszéltünk Isten teremtésének egységéről és harmóniájáról, és a saját helyünkről benne. Emlékeztettünk rá, hogy a keresztség nagy ajándéka révén mi, akik Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtve, hogyan születtünk újjá, lettünk Isten fogadott gyermekeivé, új teremtményekké. Ezért mint Krisztus világosságának a fiai – amit a most kezetekben tartott égő gyertyák jelképeznek – tanúságot teszünk világunkban arról a ragyogásról, melyet semmiféle sötétség le nem győzhet (vö. *Jn 1,5*).

Ma este arra irányítuk a figyelmünket, hogyan válunk tanúkká. Meg kell ismernünk a Szentlélek személyét és éltető jelenlétét az életünkben. Ez nem könnyű! A sokféle kép ugyanis, amelyek a Szentírásban a Szentlélekre vonatkozik – szél, tűz, lehelet – azt jelzi, milyen nehezen fejezzük ki a rá vonatkozó pontos ismeretünket. Ennek ellenére tudjuk, hogy csendesen és láthatatlanul a Szentlélek az, aki ajándékozza és irányítja Jézus Krisztus melletti tanúságtételünket.

Ti már tudjátok, hogy keresztény tanúságtételünk egy sok szempontból törekeny világnak szól. Isten teremtésének egységét megbontják a mélyreható sebek, amikor megromlanak a társas kapcsolatok, vagy amikor az emberi lelket szinte teljesen összetöri a személyek kihasználása és a visszaélés velük. A mai társadalom ugyanis szétesőben van egy olyan gondolkodásmód miatt, mely természete szerint rövidlátó, mert figyelmen kívül hagyja az igazság teljes horizontját – az Istenre és a rá vonatkozó igazság horizontját. A relativizmus természete szerint nem láthatja az egész képet. Figyelmen kívül hagyja azokat az elveket, amelyek képessé tesznek arra, hogy egységben, rendben és harmóniában éljünk és növekedjünk.

Mi a válaszuk – mint keresztény tanúknak – egy megosztott és szétesett világnak? Hogyan ajánlhatjuk föl a béke, a gyógyulás és a harmónia reménységét a konfliktus, a szenvedés és a feszültség azon helyzeteinek, melyeken át elhoztátok ide az Ifjúság Világnapjának a Keresztjét? Az egységet és a megbékélést nem lehet elérni csak a saját erőfeszítéseinkkel. Isten egymásnak alkotott minket (vö. *Ter 2,24*), és csak Istenben és az Ő Egyházában találhatjuk meg azt az egységet, amelyet keresünk. És mégis, az egyéneken és intézményekben való csalódások és gyarlóságok ellenére olykor elér bennünket a kísértés, hogy mesterségesen megszerkesszünk egy „tökéletes” közösséget. A kísértés nem új. Az Egyház történelmében sok példa van a próbálkozásra az emberi gyöngeségek és tévedések letagadására vagy átlépésére a tökéletes egység, egy spirituális utópia megvalósításáért. Az egység létrehozásának ezen kísértései valóban fenyegetnek! Ha a Szentleket elválasztják az Egyház intézményes struktúrájában jelenlévő Krisztustól, a keresztény közösség egységét teszi lehetetlenné, mely éppen a Szentlélek ajándéka! Ez az Egyháznak, mint a Szentlélek élő

templomának természetét árulja el (vö. *IKor 3,16*). A Szentlélek vezeti ugyanis az Egyházat a teljes igazság útján, s teszi egygyé a közösségben és szolgálat cselekedeteiben (vö. *Lumen gentium, 4.*). A kísértés, hogy „egyedül menjünk tovább”, sajnos létezik. Egyesek úgy beszélnek a sajátos helyi közösségükről, mint az úgynevezett intézményes Egyháztól független valóságról, s az előbbit a Szentlélek felé nyitottnak, hajlékonynak, az utóbbit Szentlélek nélkülinek és merevnek mondják.

Az egység az Egyház lényegéhez tartozik (vö. *Katolikus Egyház Katekizmusa, 813.*); ajándék, amelyet föl kell ismernünk és nagyon meg kell becsülnünk. Ma este imádkozzunk azért, hogy akarjunk ápolni az egységet: járuljunk hozzá! Álljunk ellen minden egységtől eltérítő kísértésnek! Ugyanis épp a teljesség, épp hitünk – mely egyszerre szilárd és nyitott, egyszerre rendszeres és dinamikus, igaz és mindig kész a mélyebb megismerésre – széles látóköre az, amit föl tudunk kínálni világunknak. Kedves fiatalok, vajon nem a hiteteknek köszönhető-e, hogy bajba került vagy életük értelmét kereső barátaitok hozzátok fordultak? Legyetek éberek! Legyetek képesek meghallgatni másokat! Vajon a világ megoszlásai és hangzavara közepette képesek vagytok-e meghallani az emberiség egybecsengő hangját? Darfurban a mezőn elhagyott csecsemőből, az összezavart fiatalból és az élet peremén szorongó szülőből, vagy talán éppen most a ti szívetek mélyéből is ugyanaz a megbecsülésre, valahova tartozásra, egységre vágyó emberi kiáltás szakad fel. Ki teljesíti azt a lényegesen emberi vágyat, hogy egyek legyünk, elmerüljünk a közösségben, épüljünk és elvezessenek az igazságra minket? A Szentlélek! Ez az Ő szerepe: véghezvinni Krisztus művét. Ha a Szentlélek ajándékai gazdagítanak benneteket, meglesz az erőtök ahhoz, hogy felülemelkedjete a részleges látáson, az üres utópián, a kíváncsiságon, és föl tudjátok mutatni a keresztény tanúságtétel bizonyosságát és kerek egységét.

Barátaim, amikor a Credót imádkozzuk, ezt mondjuk: „Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben”. A „teremtő Lélek” Isten ereje, aki életet ad minden teremtménynek, és Krisztusban az új és bőségesen áradó élet forrása. A Lélek tartja meg az Egyházat az Urával való egységben és az apostoli hagyomány iránti hűségben. Ő a Szentírás sugalmazója és Isten népének vezetője az igazság teljessége felé (vö. *Jn 16,13*). Mindezekben a módokon a Lélek az „életadó”, aki Isten szívéhez vezet el bennünket. Így minél inkább elfogadjuk a Lélek vezetését, annál inkább fogunk hasonlítani Krisztushoz és annál mélyebben merülünk el a háromságos egy Isten életében.

Ez az isteni természetben való részesedés (vö. *2Pt 1,4*) az élet mindennapi eseményei közepette bontakozik ki, melyekben Ő mindig jelen van (vö. *Bár 3,38*). Mégis vannak pillanatok, amikor megkísért, hogy Istentől kívül keressük vágyaink teljesülését. Maga Jézus kérdezte a Tizenkettőtől: „Talán ti is el akartok menni?” (*Jn 6,67.*) Egy ilyen eltávolodás a szabadság illúzióját kínálja. De hova vezet? Kihez mehetnénk? A szívünkben ugyanis tudjuk, hogy egyedül az Úrnál „vannak az örök élet igéi” (*Jn 6,67–69*). A Tőle való eltávolodás csak hiábavaló kísérlet az önmagunktól való menekülésre (vö. Szent Ágoston: *Vallomások VIII,7*). Isten az élet valósága közepette és nem a fantáziában van velünk! A valósággal szembe kell nézni, nem menekülni kell tőle: és ez az, amit mi keresünk! Ezért a Szentlélek finoman, de határozottan vonz a reális valósághoz, ahhoz, ami maradandó, ahhoz, ami igaz. A Szentlélek az, aki elvisz bennünket a közösségbe a Szentháromsággal!

A Szentlélek a Szentháromság különféle módokon elfeledett személye lett. Szinte jelentéktelennek tűnik számunkra, hogy van-e világos fogalmunk róla. Ennek ellenére, amikor én még kisgyermek voltam, szüleim, mint a tieitek is, megtanítottak a keresztvetésre, így nagyon korán megtudtam, hogy egy Isten van három Személyben, s hogy a Szentháromság a keresztény hit és élet középpontja. Amikor fölcseperedtem, valami fogalmam támadt az Atya Istenről és a Fiú Istenről – ezeknek a neveknek már volt jelentése számomra –, de a Szentháromság harmadik személyére vonatkozó ismeretem nagyon hiányos maradt. Ezért amikor fiatal papként teológiai tanár lettem, elhatároztam, hogy tanulmányozni fogom a

Szentlélek kiemelkedő tanúit az Egyház történelmében. Többek között ezért is kezdtem olvasni a nagy Szent Ágostont.

Az ő Szentlélek-fogalma fokozatosan alakult ki, küzdelem folytán. Fiatal korában a manicheizmust követte – ez egy volt az imént említett kísérletek között arra, hogy egy spirituális utópiát alkosson, elkülönítve a Lélek dolgait a test dolgaitól. Ennek következtében Ágoston kezdetben gyanakvó volt az Isten megtestesüléséről szóló keresztény tanítással szemben. Mindazonáltal az Egyházban jelenlévő Isten szeretetének megtapasztalása arra indította, hogy e szeretet forrását az egy és háromságos Isten életében keresse. Ez vezette rá a Szentléleknek, mint a Szentháromságon belüli egység kötelékének három különleges meglátásra: egység mint közösség, egység mint megmaradó szeretet, egység mint ajándékozó és ajándék. E három meglátás nem csupán elméleti megállapítás. Ezek segítenek megmagyarázni, hogyan működik a Lélek. Egy olyan világban, ahol mind az egyes személyek, mind a közösségek gyakran szenvednek az egység és az összetartozás hiányától, az ilyen meglátások segítenek abban, hogy összhangban maradjunk a Lélekkel, tágítsuk és világossá tegyük tanúságtételünk területét.

Ezért Szent Ágoston segítségével most próbáljunk meg valamit megvilágítani a Szentlélek tevékenységéből. Ágoston megjegyzi, hogy e két szó „Lélek” és „Szent” arra vonatkozik, ami az isteni természet sajátja; más szavakkal arra, ami közös az Atyában és a Fiúban, kettőjük közösségére. Ha pedig a Lélek sajátja, hogy Ő az, ami közös az Atyában és a Fiúban, ebből Ágoston arra következtet, hogy a Lélek sajátos minősége az *egység*. A megélt közösség egysége az állandó ajándékozás kölcsönös relációjában lévő személyek, az Atya és a Fiú egysége, akik egymásnak ajándékozzák magukat. Úgy gondolom, ezzel kezdjük belátni, mennyire megvilágosító a Szentléleknek mint egységnek, mint közösségnek ilyen felfogása. Egy igazi egység soha nem alapulhat olyan kapcsolatokra, melyek tagadják más személyek egyenlő méltóságát. Az egység nem is egyszerűen csoportok összessége, mely révén olykor próbáljuk meghatározni önmagunkat. Valójában csak a közösség életében létezik az egység és valósul meg teljesen az emberi identitás: fölismerjük, hogy közösségben van szükségünk Istenre, közösségben válaszolunk a Szentlélek egyesítő jelenlétére és a szolgálatban kölcsönösen egymásnak ajándékozzuk magunkat.

Ágoston második meglátása – tudniillik a Szentlélek mint megmaradó szeretet – Szent János első Levelének tanulmányozásából fakadt, ahol a szerző azt mondja, hogy „Isten a szeretet” (*1Jn 4,16*). Ágoston azt mondja, hogy e szavakat, melyek a Szentháromság egészére is érvényesek, úgy kell értenünk, mint a Szentlélek különleges sajátosságát. A szeretet maradandó természetére reflektálva – „aki megmarad a szeretetben, Istenben marad és Isten öbenné” (uo.) – Ágoston fölteszi a kérdést: a szeretet vagy a Lélek biztosítja-e a megmaradás ajándékát? És erre a végkövetkeztetésre jut: „A Szentléleknek köszönhető, hogy mi Istenben maradunk és Isten mibennünk; de ennek oka a szeretet. Tehát a Szentlélekről van szó, amikor azt olvassuk, hogy Isten a szeretet” (*De Trinitate 15,17,31*). Ez csodálatos magyarázat: Isten mint szeretet osztja meg magát a Szentlélekben. Mi mást tudhatnánk e meglátás alapján? A szeretet a Szentlélek jelenlétének jele! Azok az eszmék vagy szavak, melyekből hiányzik a szeretet – még ha logikusnak és meggyőzőnek is tűnnek –, nem lehetnek a „Lélektől” valók. Mi több: a szeretetnek van egy különös vonása: betöltendő feladata vagy célja, távol az engedékenységtől vagy változandóságtól, a megmaradás. A szeretet természete szerint tartós. Kedves Barátaim, még egy utolsó pillantást vethetünk arra, amit a Szentlélek kínál föl a világnak: és ez a bizonytalanságokat feloldó szeretet; az árulástól való félelmet legyőző szeretet; az örökkévalóságot hordozó szeretet; az igaz szeretet, amely megmaradó egységre vezet bennünket!

A harmadik meglátást – egység mint ajándék – Ágoston egy olyan evangéliumi részletből vezeti le, melyet valamennyien ismerünk és szeretünk: Krisztusnak a szamariai asszonnyal folytatott beszélgetéséből a kút fölött. Jézus itt úgy nyilatkoztatja ki magát, mint az élő víz adományozóját (vö. *Jn 4,10*), amit később a Lélekkel azonosított (vö. *Jn 7,39; 1Kor 12,13*). A

Lélek „Isten ajándéka” (*Jn 4,10*) – a benső forrás (vö. *Jn 4,14*) –, mely valóban csillapítja legmélyebb szomjúságunkat és elvezet az Atyához. Ebből a megállapításból Ágoston arra következtet, hogy Isten, aki ajándékol adja nekünk önmagát, a Szentlélek (vö. *De Trinitate 15,18,32*).

Barátaim, vessünk még egy pillantást a Szentháromság tevékenységére: a Szentlélek az önmagát örökké ajándékozó Isten; mint örök forrás nem kevesebbet ajándékozik, mint önmagát. Ha ezt a fogyhatatlan ajándékot szemléljük, belátjuk minden mulandó létező korlátait, a fogyasztói mentalitás örültségét. Részleteiben nézve kezdjük megérteni, hogy az újdonság keresése miért hagy kielégítetlenül és kelti a mindig más utáni vágyat. Nem valami örök ajándékot keresünk? A soha ki nem apadó forrást? A samariai asszonnyal kiáltjuk: add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam többé (vö. *Jn 4,15*)!

Kedves fiatalok, láttuk, hogy a Szentlélek valósítja meg a hívők csodálatos egységét Jézus Krisztusban. Ő a maga ajándékozó és ajándék természetéhez hűségesen most itt tevékenykedik általatok. Szent Ágoston meglátásaitól indítva az *egységesítő szeretet* legyen a mércétek; a *maradandó szeretet* legyen számotokra a kihívás; az *ajándékozó szeretet* legyen a küldetésetek!

Holnap a Lélek ajándékát ünnepélyesen megkapják a bér málkozóink. Ezt fogom imádkozni: „Ajándékozd nekik a bölcsesség és az értelem Lelkét, a jó tanács és az erősség Lelkét, a tudomány és a jámborság Lelkét, és töltsd be őket a te szent félelmed Lelkével!” A Lélek ezen ajándékai – melyeknek mindegyike, ahogy erre Szalézi Szent Ferenc emlékeztet, az Isten egyetlen szeretetében való részesedés egy-egy módja – nem érdem és nem jutalom kérdése. Egyszerűen ajándékok (vö. *IKor 12,11*). Annak részéről, aki kapja egy választ várnak: „elfogadom”! És ezzel fölfoghatunk valamit abból a mélységes misztériumból, ami a keresztény lét. A mi hitünk elsősorban nem az, amit mi csinálunk, hanem az, amit befogadunk. Hiszen végső soron sok nem keresztény nagylelkű lélek jóval többet képes megtenni, mint mi. Barátaim, elfogadjátok-e, hogy bevezetnek benneteket Isten szentháromságos életébe? Elfogadjátok-e, hogy bevezetnek benneteket az Ő szeretetközösségébe?

A Lélek bennünk tevékenykedő ajándékai irányítják meghatározzák tanúságtételünket. Mivel ezek az ajándékok természetük szerint az egységre irányulnak, még szorosabban odakötnék Krisztus testének egészéhez (vö. *Lumen gentium 11.*), s egyre jobban képessé tesznek arra, hogy építsük az Egyházat és így szolgáljuk a világot (vö. *Ef 4,13*). Arra hívnak, hogy tevékenyen és örömmel részesedjünk az Egyház életében: a plébániákon és az egyházi mozgalmakban, az iskolai hitoktatásban, az egyetemi lelkészségeken és más katolikus szervezetekben. Igen, az Egyháznak növekednie kell az egységben, erősödnie kell az életszentségben, meg kell fiatalodnia és állandóan meg kell újulnia (vö. *Lumen gentium 4*). De milyen kritériumok szerint? A Szentlélek kritériumai szerint! Forduljatok hozzá, kedves fiatalok, és fel fogjátok fedezni a megújulás igazi értelmét.

Ezen az estén, amikor a szépséges éjszakai ég alatt vagyunk együtt, szívünket és lelkünket betölti a hála Isten iránt a Szentháromságba vetett hit nagy ajándékáért. Emlékezzünk meg szüleinkről és nagyszüleinkről, akik ott álltak mellettünk, amikor kiskorunkban az első lépéseket tettük a hit útján. Most, évek múltán, mint fiatal felnőttek vagytok itt Péter utóda körül. Mélységes öröm tölt el amiatt, hogy veletek lehetek. Hívjuk segítségül a Szentlelket: ő Isten műveinek a művésze (vö. *Katolikus Egyház Katekizmusa 741*). Engedjétek, hogy az Ő ajándékai alakítsanak titeket! Miként az Egyház az egész emberiséggel együtt járja ugyanazt az utat, nektek is az a hivatásotok, hogy a mindennapi élet csúcspontjai és mélypontjai közepette éljétek a Lélek ajándékaival. Legyetek azon, hogy tanulmányaitok, munkátok, a sport, a zene és a művészetek által érleljék a hiteteket. Az imádság és a szentségek erősítsék és táplálják a hiteteket, hogy számotokra indítások forrása legyen, a körülöttetek élők számára pedig segítség. Végső soron az élet nem egyszerűen fölhalmozás, és sokkal több, mint sikeresnek lenni. Igazán az él, aki belülről alakul át és nyitott Isten szeretetének erejére.

Befogadva a Szentlélek erejét, ti is át tudjátok alakítani családokat, közösségeiteket, a nemzeteket. Szabadítsátok föl ezeket az ajándékokat! Legyetek azon, hogy a bölcsesség, az értelem, az erősség, a tudomány és a jámborság legyenek nagyságotok jelei!

Most pedig, miközben kihelyezzük imáadásra az Oltáriszentséget, a csöndben és a várakozásban megismétlem számotokra azokat a szavakat, melyeket Boldog MacKillop Mária mondott akkor, amikor 26 éves volt: „Higgy annak, amit Isten suttog a szívednek!” Higgyetek Benne! Higgyetek a szeretet Lelke erejében!

A XXIII. Ifjúsági Világnap ünnepi szentmiséje

Július 20. Vasárnap, 10.00

Kedves Barátaim!

„Megkapjátok a reátok leszálló Szentlélek erejét" (*ApCsel 1,8*). Láttuk már ennek az ígéretnek a megvalósulását Pünkösöd napján, miként az első olvasmányban hallottuk (*ApCsel 1,3–8; 2,1–11*). A föltámadott Úr, aki már leült az Atyaisten jobbára, elküldte Lelkét a Cönákulumban együttlévő tanítványokra. Péter és a többi apostol ennek a Léleknek az erejével indult el hirdetni az evangéliumot a föld határáig. Az Egyház minden korban és minden nyelven folytatja Isten csodatetteinek hirdetését az egész világon, és hívja az összes népet és nemzetet a hitre, a reményre és az új életre Krisztusban.

Ezekben a napokban – mint Szent Péter utóda – én is eljöttem Ausztrália csodálatos földjére. Azért jöttem, hogy titeket, fiatal testvéreimet megerősítsek a hitetekben, és megnyissam a szíveteket Krisztus Lelke erejének és az Ő ajándékai gazdagságának befogadására. Azért imádkozunk, hogy ez a nagy találkozás, amely egyesíti a fiatalokat „az ég alatt minden nemzetből" (*ApCsel 2,5*), egy új Cönákulummá váljon. Szálljon le rátok Isten szeretetének a tüze és töltse el a szíveteket, egyesítsen egyre inkább az Úrral és az Ő Egyházával, és küldjön benneteket – mint egy új apostolnemzedéket – azzal a küldetéssel, hogy vigyétek a világot Krisztushoz!

„Megkapjátok a reátok leszálló Szentlélek erejét". A föltámadott Úr ezen szavainak különleges jelentése van azon fiatalok számára, akik most fognak bérmálkozni, azaz e szentmise közben megjelöli őket a Szentlélek ajándéka. De e szavak nekünk is szólnak, mindnyájunknak, akik a keresztségben már megkaptuk a kiengesztelődés Lelkének és az új életnek az ajándékát, a bérmálásban befogadtuk szívünkbe az Ő segítségét és vezetését, s az Eucharisziával naponta növekszünk kegyelmi ajándékaiban. A Szentlélek ugyanis minden szentmisében, amikor az Egyház ünnepélyes imádságában hívjuk, leszáll, nem csak azért, hogy a kenyér és a bor följajánlott ajándékát Krisztus testvé és vérévé változtassa, hanem azért is, hogy átalakítsa életünket, és a maga erejével „egy testté és egy lélekké" formáljon minket Krisztusban.

De mi is a Szentléleknek ez az „ereje"? Isten életének az ereje! Magának a Léleknek az ereje, aki a teremtés hajnalán ott lebegett a vizek fölött és az idők teljességében föltámasztotta Jézust a halálból; az az erő, mely bennünket és egész világunkat Isten országának eljövetele felé vezet. A mai evangéliumban (*Lk 4,16–22*) Jézus azt hirdeti, hogy egy új korszak kezdődött, amelyben a Szentlélek kiárad az egész emberiségre. Ő maga, aki fogantatott a Szentlélektől és született Szűz Máriától, azért jött közénk, hogy ezt a Lelket elhozza nekünk. Mint a Krisztusban lévő új élet forrása, a Szentlélek nagyon valóságosan az Egyháznak a Lelke is: szeretet, mely az Úrhoz és egymáshoz köt bennünket, és világosság, mely megnyitja szemünket, hogy lássuk Isten kegyelmének csodatetteit magunk körül.

Itt, Ausztráliában, „a Szentlélek nagy déli földrészen" valamennyien felejthetetlen tapasztalatot szereztünk a Szentlélek jelenlétéről és hatalmáról a természet szépségében. Megnyílt a szemünk, hogy a körülöttünk lévő világot olyannak lássuk, amilyen valóban, miként a költő mondja, „Isten nagyságának sokasága"-ként, mely telve van az Ő dicsőségével és teremtő szeretetével. Itt is, az egész világról összejött keresztény fiatalok nagy sokaságában az Egyház életében jelenlévő Lélek és erejének eleven tapasztalatát nyertük. Olyannak láttuk az Egyházat, amilyen valóban: Krisztus teste, a szeretet élő közössége, amely magában foglal minden fajt, nemzetet és nyelvet, minden időben és minden helyen, abban az egységben, mely a föltámadott Úrba vetett hitünkéből fakad.

A Szentlélek soha nem szakítja meg az Egyház élettel való betöltését! Az Egyház szentségeinek kegyelme által ez az erő árad belénk is, mint egy földalatti folyó, amely táplálja

a Lelket és egyre közelebb von bennünket életünk forrásához, aki Krisztus. Antiochiai Szent Ignác, aki Rómában halt vértanúhalált a 2. század kezdetén, nagyszerű leírást hagyott ránk a bennünk lakó erejéről. Úgy beszélt a Lélekről, mint élővízű forrásról, mely a szívünkben fakad föl, és ezt suttogja: „Jöjj, jöjj az Atyához!” (vö. *Levél a Rómaiaknak*, 6,1–9.) Ez az erő azonban, a Lélek kegyelme, nem olyan dolog, amit kiérdemelhetnénk vagy megszerezhetnénk; csak befogadhatjuk, mint tiszta ajándékot. Isten szeretete csak akkor áraszthat el minket a maga erejével, ha engedjük, hogy belülről átalakítson minket. Lehetővé kell tennünk számára, hogy áthatoljon azon a kérgen, amit közömbösségünk, lelki fáradtságunk és a korszellemhez való vak alkalmazkodásunk alkot a szívünk körül. Csak így tesszük számára lehetővé, hogy fölgújtja képzeletünket és formálja legmélyebb vágyainkat. Íme, ezért olyan fontos az imádság: a mindennapos imádság – a magánima szívünk nyugalomban és az Oltáriszentség színe előtt – és a liturgikus imádság az Egyház szívében. Az imádság ugyanis Isten kegyelmének tiszta befogadása, aktív szeretet, közösség a bennünk lakó és Jézus által az Egyházban mennyei Atyánkhoz vezető Lélekkal. Szentleke erejében Jézus mindig jelen van a szívünkben, és türelemmel várja, hogy csendes együttlétben Vele készüljünk fel szavának meghallására, megmaradjunk az Ő szeretetében és befogadjuk a „magasból származó erőt”, egy olyan erőt, mely alkalmassá tesz arra, hogy só és világosság legyünk világunk számára.

A föltámadott Úr mennybemenetelekor mondta tanítványainak: „Tanúim lesztek a föld végső határáig” (*ApCsel 1,8*). Itt, Ausztráliában hálát adunk az Úrnak a hit ajándékáért, mely úgy jutott el hozzánk, mint az Egyház közösségében nemzedékről nemzedékre továbbadott kincs. Itt, Óceániában különös módon adunk hálát azokért a hős misszionáriusokért, elkötelezett papokért és szerzetesekért, keresztény szülőkért és nagyszülőkért, tanítókért és hitoktatókért, akik ezen a földön építették az Egyházat. Olyan tanúkért, mint Boldog MacKillop Mária, Chanel Szent Péter, Boldog To Rot Péter és sokan mások. A Szentléleknek az ő életükben megnyilvánuló ereje ma is tevékeny azokban a jó kezdeményezésekben, melyeket ránk hagytak, a társadalomban, melyet alakítottak és most rátok van bízva.

Kedves fiatalok, engedjétek meg, hogy most föltegyek egy kérdést. Mit fogtok ti ráhagyni a következő nemzedékre? Megbízható alapra építitek-e egzisztenciátokat, maradandó dolgot építetek-e? Úgy élitek-e életeteket, hogy teret biztosítotok a Léleknek egy olyan világban, mely meg akar feledkezni Istenről, illetve egy hamis szabadság-fogalom nevében egyenesen tagadni akarja Őt? Hogyan használjátok a kapott ajándékokat, az „erőt”, melyet a Szentlélek ma is kész rátok árasztani? Miféle örökséget fogtok hagyni a titeket követő fiatalokra? Mi különböztet meg titeket a többiektől?

A Szentlélek ereje nem csupán megvilágosít bennünket és nem is csak vigasztal. A jövő felé, Isten országának eljövetele felé is irányít minket. A megváltott és megújult emberiségnek milyen nagyszerű látomását vesszük észre a mai evangélium által ígért új korszakban! Szent Lukács azt mondja, hogy Jézus Krisztus Isten minden ígéretének beteljesedése, a Messiás, aki a Szentlélek teljességének birtokában van, hogy közölje Őt az egész emberiséggel. Krisztus Lelkének kiárasztása az emberiségre a remény és a megszabadulás záloga mindennel szemben, ami bennünket elszegényít. Ez a kiárasztás új látást ad a vaknak, szabadon bocsátja az elnyomottakat és egységet teremt a különbözőségnek és a különbözőséggel (vö. *Lk 4,18–19, Iz 61,1–2*). Ez az erő új világot tud teremteni: képes arra, hogy „megújítsa a föld arcát” (vö. *Zsolt 104,30*)!

A keresztények új nemzedéke – megerősítve a Lélektől és átítatva a hit gazdag látásától – arra hivatott, hogy vegyen részt egy új világ építésében, melyben az életet elfogadják, tisztelik és szeretettel gondozzák, nem utasítják el, nem félnek tőle és nem pusztítják el. Egy új korszak ez, melyben a szeretet nem mohó és önző, hanem tiszta, hűséges és őszintén szabad, nyitott mások felé, tiszteli a méltóságukat; egy olyan szeretet, mely szolgálja a többiek javát, s örömet és szépséget sugároz. Új korszak, melyben a remény megszabadít bennünket a felszínességtől, az érzéketlenségtől és az önzéstől, melyek megölik a lelkünket és

megmérgezik emberi kapcsolatainkat. Kedves fiatal barátaim, az Úr előttetek áll és kéri, hogy legyetek ennek az új korszaknak a prófétái, az Ő szeretetének hírnökei, akik képesek arra, hogy az embereket az Atya felé vonzzák és reményteli jövőt építsenek az egész emberiség számára.

A világnak szüksége van erre a megújulásra! Sok mai társadalomban az anyagi jólét mellett terjed a lelki sivatag: a belső üresség, a meghatározhatatlan félelem, a reménytelenség lappangó érzése. Hány kortársunk ásott repedezett falú és üres ciszternát (vö. *Jer 2,13*) a dolgok értelmének kétségbeesett keresése közben, annak a végső értelemnek a keresése közben, melyet egyedül a szeretet tud adni! Ez az a nagy és fölszabadító ajándék, melyet az evangélium hordoz: az evangélium nyilatkoztatja ki az Isten képére és hasonlatosságára teremtett férfiak és nők méltóságát, a mi méltóságunkat. Kinyilatkoztatja az emberiség magasztos hivatását, ami nem más, mint az, hogy teljességünket a szeretetben találjuk meg. Az evangélium tárja föl az ember igazságát, az élet igazságát.

Az Egyháznak is szüksége van erre a megújulásra! Szüksége van a ti hitetekre, a ti idealizmusotokra és nagylelkűségetekre, hogy így mindig fiatal maradjon a Lélekben (vö. *Lumen gentium 4.*). A mai második olvasmányban (*IKor 12,4–13*) Pál apostol arra emlékeztet, hogy minden egyes keresztény kapott olyan ajándékot, melyet használnia kell Krisztus Testének építésére. Az Egyháznak különlegesen szüksége van a fiatalok, az összes fiatal ajándékára. Szüksége van arra, hogy növekedjen a Lélek erejében, aki ma is nektek, fiataloknak örömet ajándékozik és arra indít, hogy vidáman szolgáljátok az Urat. Tárjátok ki a szíveteket ezen erő előtt! Ezzel a felhívással egész különösen fordulok azokhoz, akiket az Úr papi és szerzetesi életre hív. Ne féljetez *igent* mondani Jézusnak, ne féljetez örömtöket abban megtalálni, hogy megteszitek az Ő akaratát azáltal, hogy teljes önátadással törekedtek az életszentségre és talentumaitokat mások szolgálatára használjátok!

Rövidesen kiszolgáltatjuk a bérmálás szentségét. A Szentlélek le fog szállni a bérmálkozókra; a Lélek ajándéka „megjelöli” és arra küldi őket, hogy Krisztus tanúi legyenek. De mit jelent megkapni a Szentlélek „pecsétjét”? Azt jelenti, hogy a Lélek eltörölhetetlen jelet kap, véglegesen megváltozik, új teremtménnyé válik. Azok számára, akik megkapták ezt az ajándékot, már semmi nem ugyanaz, mint korábban volt! A „Lélekben megkeresztelkedni” azt jelenti, hogy Isten szeretete lángba borítja a lelket. „Megrészegülni” a Lélekben (vö. *IKor 12,13*) azt jelenti, hogy Istennek ránk és a világra vonatkozó tervének szépsége felüdít, és mi magunk is a frissesség forrása leszünk mások számára. A „Lélekkel megpecsételtetni” azt is jelenti, hogy nem félünk megvédeni Krisztust és engedjük, hogy az evangélium igazsága áthassa látásmódunkat, gondolkodásunkat és tevékenységünket, miközben a szeretet civilizációjának győzelméért fáradozunk.

Miközben a bérmálándókért imádkozunk, azt is kérjük, hogy a Szentlélek ereje elevenítse föl a bérmálás kegyelmét mindnyájunkban. A Lélek árássa ajándékait bőségesen az itt jelenlévőkre, Sydney városára, Ausztráliára és egész népére. Hogy valamennyien megújuljunk a bölcsesség és az értelem lelkében, a jó tanács és az erősség lelkében, a tudomány és a jámborság lelkében, és Isten szent félelmének lelkében!

Máriának, az Egyház Anyjának szeretetteljes közbenjárására ezt a XXIII. Ifjúsági Világnapot úgy éljük át, mint egy új Cönákulumot, hogy valamennyien a Szentlélek szeretetének tűzétől lángolva folytathassuk a föltámadott Úr hirdetését, és minden szívet hozzá tudjunk vonzani. Amen.

Ezután a Szentatya egy-egy mondattal anyanyelvükön köszöntötte az olaszul, franciául, németül, spanyolul és portugálul beszélő fiatalokat.

Úr Angyala a szentmise végén

Kedves fiatal Barátaim! Most együtt el fogjuk imádkozni az Úr Angyala szép imádságát. Benne Máriára gondolunk, a fiatal leányra, aki az Angyallal beszél, aki Isten nevében arra

hívja őt, hogy egész különlegesen ajándékozza oda magát, az életét, a maga női és anyai jövőjét. El tudjuk képzelni, mit érzett abban a percben, telve remegéssel és teljesen megdöbbenve az előtte álló távlatoktól.

Az Angyal érti félelmét és azonnal próbálja megnyugtatni őt: „Ne félj, Mária...A Szentlélek száll tereád és a Magasságbeli ereje árnyékoz be téged” (Lk 1,30.35). A Szentlélek adta Máriának az erőt és a bátorságot, hogy válaszoljon az Úr hívására. A Szentlélek segítette őt megérteni a nagy misztériumot, mely teljesedőben volt általa. A Szentlélek ölelte át szeretetével és tette képessé arra, hogy méhébe fogadja az Istennek Fiát.

Talán ez a jelenet a fordulópont az Isten és az ő népe közötti kapcsolat történetében. Az Ószövetségben Isten részletekben, fokozatosan nyilatkozta ki magát, mint ahogy mi is tesszük személyes kapcsolatainkban. Időre volt szükség, hogy a választott nép elmélyítse Istennel való kapcsolatát. Az Izraellel kötött szövetség olyan volt mint az udvarlás időszaka, egy hosszú jegyesség. Azután eljött a döntő pillanat, a házasságkötés perce, az új és örök szövetség megvalósítása. Abban a percben Mária az egész emberiséget képviselte az Úr előtt. Az angyali üdvözlésben Isten házasságot ajánlott az emberiségnek. És Mária a nevünkben kimondta az *igent*.

A mesék általában itt végetérnek, s „attól kezdve mindenki boldogan él”. A valós életben azonban a dolog nem ilyen egyszerű. Máriának sok nehézséggel kellett szembenéznie, melyek annak az Úrnak mondott „igen” következményei voltak: Simeon arról prófétált, hogy kard fogja átjárni a szívét. Amikor Jézus tizenkét éves lett, Mária a legnagyobb kínokat élte át, amit egy szülő csak érezhet, amikor három napra a Fia elveszett. És Jézus nyilvános működése után a haldoklást élte át Fiának keresztje alatt, a halálát látva. De a sok próbatét ellenére mindig hűséges maradt ígéretéhez, mert az erősség lelke támogatta. S e próbatétek jutalma lett a mennyei dicsőség.

Kedves fiatalok, nekünk is hűségesnek kell maradnunk ahhoz az „igen”-hez, amellyel elfogadtuk az Úr részéről följánlott barátságot. Tudjuk, hogy Ő soha nem hagy el minket. Tudjuk, hogy mindig támogat a Lélek ajándékaival. Mária a nevünkben fogadta el az Úr „ajánlatát”. És most forduljunk Hozzá, és kérjük meg Őt, hogy a nehézségek közepette vezéreljen minket, hogy hűségesek tudjunk maradni ahhoz az eleven kapcsolathoz, melyet Isten alakított ki mindegyikünkkel. Mária, a mi példaképünk és lelkesítőnk. közbenjár értünk a Fiánál és anyai szeretetével oltalmaz a veszedelmektől. *Az Úr Angyala köszönté...*

Kedves Barátaim, eljött a perc, hogy búcsút mondjak nektek vagy még inkább ezt mondjam: Viszontlátásra! Köszönöm mindnyájatoknak, hogy részt vettetek ezen az Ifjúsági Világnapon itt, Sydneyben, és remélem, hogy három év múlva viszontlátlak benneteket. A következő Ifjúsági Világnap 2011-ben Madridban lesz. Addig is imádkozzunk egymásért és tegyünk tanúságot a világ előtt Krisztusról. Isten áldjon meg mindnyájatokat!

Találkozás a Világnap szervezőivel és a jótevőivel
a székház fogadótermében
 Július 20. Vasárnap, 18.00

Bíboros Úr!
 Kedves Barátaim!

Most, amikor ausztráliai látogatásom a végéhez közeledik, szeretném kifejezni köszönetemet mindazoknak, akik hozzájárultak ennek a Ifjúsági Világnapnak a sikeréhez. Ezen az estén a hálám különösen nektek szól, akik oly nagylelkűen nyújtottatok segítséget anyagiakban is, lelkiekben is ennek az eseménynek a létrejöttéhez. Pell bíboros úr kiemelte a nagy áldozatokat, melyeket az Egyház élete számára e csodálatos napok megszervezéséért hoztatok. Egyenként szeretném megköszönni mindenkinek nem csak az áldozatokat, hanem még inkább a hűséget, amelyet fiataljaink iránt tanúsítottatok, és az ő szívükben működő isteni kegyelem iránti bizalmatokat. Imádkozzunk azért, hogy mindaz, amit értünk tettetek, gyümölcsöt teremjen az ő életükben Krisztus Egyháza és egész eljövendő világunk javára! Ezekben a napokban a Szervező Bizottság munkájának, s oly sok magánszemély, cég, társulat és helyi hatóság együttműködésének köszönhetően a világ minden részéről érkezett fiataloknak módja volt megtapasztalni ennek az országnak a szépségét és az ausztrál nép vendégszeretetét. Viszonzásul a maguk részéről ők is gazdagították ezt a földet a Krisztus szeretetéről, s az Ő Egyházban tevékenykedő Lelkének erejéről tett tanúságukkal.

Bizonyos vagyok abban, kedves Barátaim, hogy ezen Ifjúsági Világnap előkészítésében való részvételek a Szentlélek erejének különleges tapasztalatát hozta nektek. Minden biztonnal e nagy nemzetközi összejövetel előkészítése folyamán és lezajlása közben voltak pillanatok, amikor félelem és aggodás fogott el benneteket egészen addig, hogy esetleg kétségessé vált számotokra a találkozó kimenetele. Most visszatekintve láthatjátok a bőséges aratást, amit a Szentlélek ajándékozott imádságaitok, állhatatosságotok és kemény munkátok gyümölcseként. Mennyi jó mag vettetett el e néhány nap alatt!

Kedves Barátaim, Szent Pál, aki egész életét az evangélium szolgálatára szentelte, emlékeztet minket arra, hogy „nagyobb öröm adni, mint kapni” (*ApCsel 20,35*). A ti nagylelkűségeteknek és áldozatotoknak igen nagy – gyakran rejtett – része volt ezen Ifjúsági Világnap sikerében. A lelki öröm, a megelégedettség és a nyugalom, amit valamennyien tapasztaltunk ezekben a napokban, legyen áldások kimeríthetetlen forrása életetekben. Soha ne kételkedjete Urunk ígéretének igazságában, mely szerint valahányszor mi föl ajánljuk kreativitásunkat, energiáinkat, anyagi javainkat és a saját személyünket, viszonzásul mindig bőségesen többet kapunk Tőle (vö. *Mt 19,29*).

Ezekkel az érzésekkel mondok újra köszönetet mindnyájatoknak. Titeket és családjaitokat a Dél Keresztje Asszonyának, a Keresztények Segítségének szeretetteljes közbenjárására bízlak, és szívből adom rátok az apostoli áldást, mint a Jézusban, az ő isteni Fiában elnyerhető erő és béke zálogát.

Találkozó a Világnap önkénteseivel

Július 21. hétfő, 8.50

Kedves Barátaim Krisztusban!

Megköszönöm Fisher püspök úr és Pell bíboros úr kedves szavait, és örülök az alkalomnak, hogy elbúcsúzzhatok tőletek és elmondhatom, milyen ragyogó tapasztalat volt ez az elmúlt hét. Ezekben a napokban közvetlen tanúi lehettünk annak az örömnak, amit ez a sok ezernyi fiatal a hitében talál, és kifejezhettük dicséretünket és hálánkat Istennek jótéteményeiért. Megízlelhettük az ausztrál vendégszeretet melegségét és nagylelkűségét, s ugyanakkor vethettünk egy pillantást e szép kontinens csodálatos tájaira. Valóban emlékezetes marad ez a hét.

De mindebből nem lett volna semmi az Ifjúsági Világnapot megelőző időszak nagy erőfeszítései és kemény munkája nélkül. Szeretném mindnyájatoknak megköszönni a nagylelkűen erre áldozott időt és energiát, ami lehetővé tette a zavartalan ünneplést minden egyes alkalommal. Összehangolt együttműködésre volt szükség, hiszen a szervezésben részt vettek a polgári hatóságok, a rendőrség, az elsősegélyt nyújtó szervezetek, valamint az egyháziak, s az önkéntesek, felelősök és segítők sokasága. Ti készítettétek elő a talajt, hogy a Lélek leszállhasson erővel és formálja az egység és barátság kötelékeit a nagyon különböző kulturális környezetekből jött fiatalok között, és erősítse a Krisztus és az Ő Egyháza iránti szeretetüket. A sokaságban, mely itt Sydneyben gyűlt össze, az egyetemes Egyház különbözőségeiben élő egységének eleven megnyilvánulását láttuk; kicsiben annak az egységes emberi családnak a látomását láttuk, ami felé törekszünk. Bárcsak ezek a fiatalok valóra váltanák ezt a látomását a Szentlélek erejével a holnapi világban.

A repülőtéren lesz alkalmam köszönetet mondani a polgári hatóságok képviselőinek. Itt és most mélyszéges hálámat szeretném kifejezni az összes püspököknek, papoknak, szerzeteseknek és szerzetesnőknek, a káplánoknak, a tanítóknak, a laikus egyesületeknek, az egyházi mozgalmaknak, a vendéglátó családoknak, az iskoláknak és a plébániai közösségeknek, melyek oly hatékonyan járultak hozzá az Ifjúsági Világnap sikeréhez. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, hogy „nagyobb öröm adni, mint kapni” (20,35), de én biztos vagyok benne, hogy sokkal többet kaptatok, mint amennyit nagylelkű szolgálatokban adtatok ünnepléseinkhez. Mindnyájatoknak őszintén és szívből mondom: „Köszönöm”.

Miközben visszatérni készülök Rómába, drága kincsként viszem magammal az együtt átélt, kegyelemmel teljes események emlékezetét: kezdve a fiatalokkal való első találkozástól Barangaróóban, a Darlinghurst-ban és a Szűzanya-székesegyházban történt találkozásokon át egészen a virrasztásig, s végül a tegnapi záró szentmiséig. Azért imádkozom, hogy lelketekben ti is sok szép emléket és lelki indítást vigyetek magatokkal, hogy Jézus Krisztus evangéliumának hirdetésére új lendülettel térjete haza otthonaitokba és családjaitokhoz. A Szentlélek erejében induljatok megújítani a föld színét!

Búcsúzóban mindnyájatokat Dél Keresztje Asszonyának, a Keresztények Segítségének szeretetteljes közbenjárására bízlak, kérem számotokra a Szentlélek hét ajándékát, és biztosítalak arról benneteket, hogy szüntelenül imádkozom értetek. Isten áldja meg a világ fiataljait és áldja meg Ausztrália népét!

Búcsúzás Sidney nemzetközi repülőterén a világi hatóságoktól

Július 21. hétfő, 9.30

Kedves Barátaim!

Mielőtt elbúcsúzom tőletek, szeretném elmondani vendéglátóimnak, hogy mennyire kedves volt számomra ez a látogatás, és milyen jól esett a tapasztalt vendégszeretetet. Köszönetet mondok mélyen tisztelt Kevin Rudd miniszterelnök úrnak udvariasságáért, melyet irántam és az Ifjúsági Világnap minden résztvevője iránt tanúsított. Köszönetet mondok Michael Jeffery generális, általános kormányzó úrnak jelenlétéért, s hogy fogadott az Admirálisra hivatalos látogatásom kezdetén. A Szövetségi Kormány és Új Dél-Wels állam kormánya, valamint Sydney városának vezetősége és lakói nagylelkűen együttműködtek e találkozó megvalósításában. Egy ilyen esemény mérhetetlen sok előkészítő és szervező munkát igényel, s én tudom, hogy a sok ezer fiatal nevében is kifejezhetem az elismerést és a hálát mindnyájatoknak. Jellegzetesen ausztrál stílusú, szívélyes fogadtatásban részesítettetek engem is, és a megszámlálhatatlanul sok fiatal zárandokot is, aki a világ minden sarkából jöttek. Különös elismerésem az ausztrál és újzélandi vendéglátó családoknak, akik otthonaikban adtak helyet a fiataloknak. Megnyitottátok ajtóitokat és szíveteket a világ fiataljai előtt, s az ő nevükben köszönöm ezt nektek.

Az elmúlt napok színpadán a főszereplők nyilvánvalóan maguk a fiatalok voltak. Az Ifjúsági Világnap az övék. Nekik kellett ebből a Világnapból globális jellegű egyházi eseményt formálni, az ifjúság nagy ünnepét, annak nagy ünnepét, amit az Egyház, Isten népe jelent a világban. Ez a nép a hitben és a szeretetben egyesült, és a Szentlélek teszi képessé arra, hogy tanúságot tegyen a föltámadott Krisztusról egészen a föld határaiig. Köszönöm nektek, hogy eljöttetek, köszönöm a részvételüket, s azért imádkozom, hogy épségben érjenek haza. Tudom, hogy a fiatalok, a családjaik és a barátaik sok esetben nagy áldozatokat hoztak azért, hogy ők eljuthassanak Ausztráliába. Mindezt az egész Egyház hálás nektek.

Ha visszatekintek ezekre a megindító napokra, fontos jelenetek merülnek föl a lelkemben. Mélyen megérintett Boldog MacKillop Mária sírjánál tett látogatásom, s köszönöm a Szent József Nővéreknek, hogy alkalmat adtak az imádságra társalapítónőjük kegyhelyén. A keresztút stációi Sydney utcáin mély hatással emlékeztettek arra, hogy Krisztus „mindvégig” szeretett minket, és osztozott a szenvedéseinkben, hogy mi osztozhassunk az Ő dicsőségében. A fiatalokkal való találkozás Darlinghurst-ban az öröm és a nagy remény perce volt, annak jele, hogy Krisztus a legnehezebb helyzetekből is ki tud emelni minket, visszaadva méltóságunkat és lehetővé téve, hogy egy jobb jövőre tekintsünk előre. Az ökumenikus és vallásközi felelősökkel való találkozást az őszinte testvériség lelkülete hatotta át, s a mélységes vágy a nagyobb együttműködésre az igazságosabb s békésebb világ építésében. Kétségtelen, hogy a barangaróói találkozás és a virrasztás volt látogatásom két csúcspontja. Imádságos együttléteink, örömteli szentmisénk a fiataljaink szívében jelenlévő és tevékeny Szentlélek elevenítő hatásának beszédes tanúi. Az Ifjúsági Világnap megmutatta, hogy az Egyház örülhet a mai fiataloknak és betöltheti a remény a holnap világa tekintetében. Kedves Barátaim, most, amikor elbúcsúzom Sydneytől, kérem Istent, hogy szeretettel tekintsen erre a városra, erre az országra és lakóira. Azért imádkozom, hogy sokakat indítson meg Boldog MacKillop Mária együttérzésének és szolgálatának a példája, s miközben mélységes hálával a szívemben elköszönök tőletek, még egyszer mondom: Isten áldja meg Ausztrália népét!

FÜGGELÉK

Ausztrália földrésznyi ország a déli féltekén, a legkisebb kontinens. Területe 7.686.848 km². Határai az Indiai- és Csendes-óceán, az Arafura- és a Timor-tenger. Lakossága 2007-ben 21.000.000.

Fölfedezése. A *Terra Australis incognita*, az ismeretlen D-i föld létéről vallott meggyőződés szinte minden kultúrában élt. 1605-ben Pedro Fernandez de *Quiros* VIII. *Kelemen* pápa áldásával indult fölfedezésére. Az elért kikötőt *Australia del Espiritu Santonak* nevezte el, de navigációs tévedés miatt nem Ausztráliába, hanem az Új-Hebridák szigeteire jutott.

Ausztrália Ny-i partjait a 17. században a hollandok érték el, akik a területet Új-Hollandiának nevezték el, de érdektelennek tartották. 1770. április 29-én James *Cook* kapitány fölfedezte a K-i partot (Botany-öböl), és a brit korona tulajdonának nyilvánította a földrészt. – A brit kormány É-Amerika elvesztése után az újonnan fölfedezett földrészt fegyenctelepnek használta. 1788. január 26-án az első 1000 ember, köztük 700 fegyenc, partot ért a Botany-öböl közelében. A helyet Lord Sydney államtitkárról *Sydneynek*, Új-Hollandiát pedig *Új-Dél-Wales*-nek nevezték el. 1788–1850-ben kb. 300.000 fegyenc és telepes érkezett. Az elítéltek többsége a szegénység miatt elkövetett mindennapos bűnökért, illetve szociális és politikai vétségekért került ide.

Az egykori brit gyarmat 1901-ben a Brit Nemzetközösség tagjaként függetlenné vált, azóta 6 szövetségi állam (Új-Dél-Wales, Queensland, Dél- és Ny-Ausztrália, Tasmania, Victoria) és 2 szövetségi terület (fővárosi és É-i) alkotja. Óslakói, akik az újkőkori jégkorszak idején vagy nem sokkal utána, vagyis mintegy 40 ezer éve vándoroltak be a környező szigetvilágból, nem tudtak elegendő ellenállást kifejteni a fehér telepesekkel szemben. Tasmániában teljesen kiirtották őket. Szervezetten csak legújabban léptek föl, politikai csúciszervük az 1990-ben megalakult *Australian and Torres Strait Islander Council* (ATSIC), melyet a kormányzat is elismert.

Vallástörténete. A közép-ausztráliai bennszülött hagyomány főistene Altjira, akit nagy, erős, vörhenyes bőrű, hosszúhajú és emu-lábú férfinak képzelnek. Altjirát senki nem teremtette, mindig létezett az égen, mely öröktől fogva van. A bennszülöttek a mennyországot szárazföldnek képzelik, soha ki nem apadó édes forrásokkal, a Tejutat pedig nagy folyónak, melyet fák öveznek rengeteg ízletes gyümölcscsel. Altjira nem teremti az embereket és nem is törődik velük; s a bennszülöttek sem félik, nem is tisztelik Istent. Számukra mindenekelőtt a totemekről alkotott elképzelések és az azokkal kapcsolatos szertartások fontosak.

A közép-ausztrálok elképzelései a totemekről a Föld kezdeteiről alkotott mitológikus elképzelésekre vezethetők vissza. Eszerint a kezdetekkor minden lény a földből keletkezett, az ember, az állatok és a növények is. Az ősidőkben a lények egymásba átalakulhattak. Ebből az időből ered bizonyos állatok és növények s bizonyos embercsoportok rokonsága. A halál után az emberek lelke ismét oda kerül vissza, ahonnan keletkezett, a földre és ott várja újabb megtestesülését. Bizonyos tekintetben minden embernek két atyja van: egy természetes és egy szellemi, vagyis egy ún. szellemi lény, melyet a nők vesznek birtokukba. Mivel a szellemi lény a nők számára egy bizonyos helyen válik tudatossá, ez a hely és talajszerkezete határozza meg a leendő gyermek totemét. Az ugyanahhoz a totemhez tartozó férfiak mind egy szövetségben egyesülnek és szaporodási szertartásokat tartanak. Ezek a szertartások vagy kultikus cselekmények az ősidőkből való események felidézései, és a megfelelő totem, állatok, növények s egyúttal az emberek szaporodását szolgálják. A szaporodási szertartások során bizonyos ornamentikus kultikus fadarabokat használnak, melyeket a legnagyobb tisztelettel vesznek körül, csak a beavatottak láthatják őket. A mítosz szerint ezek a fadarabok az ősök tagjaiból keletkeztek az *ősidőben*, az életerő és termékenység hordozói.

Az álomkornak is nevezett ősidő nem annyira időmeghatározás, inkább magának a teremtő állapotnak a megjelölése. Ez az állapot meditációval ma is elérhető minden ember számára, és

teremtő tevékenységekhez feltétlen szükséges. Ma az álomkort vagy ezt az állapotot leginkább a *dreaming* szóval jelölik, ami totemet is jelent. Az ember az őslakosok hite szerint nem csupán nemi aktus révén jön létre, hanem a férfi és a nő bizonyos pszichés aktusa révén is: előre nem látott módon jelenik meg a leendő gyermek a férfinak álmában, de nem emberi alakban, hanem totemjének alakjában mint növény vagy állat.

Ezektől az elképzelésektől teljesen elütnek az arnhemlandiak elképzelései Ausztrália legészakibb tartományában. A mennyei lényt és a meghalt ősöket itt egy ősanya, Kunapipi mítosza szorítja ki, aki vándorlásai során teremtette a lényeket. A Közép-Ausztráliában ismert szaporodási szertartások helyett különleges termékenységkultusszal tisztelik őt, kultusza egyértelműen kívülről érkezett Ausztráliába.

Misszionálása. A kolónia első 32 évében a katolikus vallásgyakorlat botbüntetés, ostromozás terhe alatt tilos volt. Elutasították annak a két ír katolikus papnak a kérését is, akik több ízben jelentkeztek, hogy a fegyenceket saját költségükön elkísérik. A kolónia első vallási rendelkezései az anglikán egyház szertartását tették kötelezővé. Az 1798-ban deportált 6000 ír fegyenc között három katolikus pap is volt: Peter *O'Neil*, James *Dixon* és James *Harold*. Dixon atya 1803-ban engedélyt kapott a lelkipásztorkodásra, és V. 15-én bádogból készített oltáron mutatta be az első engedélyezett szentmisét Sydneyben. Röviddel ezután lázadás szításával vádolták, engedélyét és fizetését megvonták. 4 évig illegálisan misézett, majd visszatért Írországba. 1816-ban a Szentszék apostol prefektussá nevezte ki az ír Jeremiah *O'Flynn* OCist atyát, aki 1817-ben saját költségén érkezett Sydneybe, de jóváhagyást sem a londoni vikáriustól, sem a kolónia kormányzói hivatalától nem kapott. Tartózkodását a kormányzó csak a londoni jóváhagyás reményében engedélyezte, nyilvános működését megtiltotta, majd elrendelte deportálását. O'Flynn 6 hónapig illegálisan tevékenykedett, és a hagyomány szerint deportálása előtt az Oltáriszentséget „véletlenül” Sydneyben „felejtette”. Az O'Flynn atyát ért méltánytalan bánásmód miatti londoni sajtókampány következményeként 1820-ban megalakulhatott az ausztrál katolikus egyház, élén Dom Edward *Slater*, a Jóreménység-fok apostoli kormányzójával.

Sydneybe ekkor ismét két önkéntes ír pap érkezett: John Joseph *Terry* és Philip *Conolly*. Bár nekik már hivatalos megbízásuk volt, munkájuk ellenállásba ütközött. Tilos volt számukra konvertitákat fogadni, vegyes házasságot megáldani, katolikus gyermekeket állami intézetben oktatni vagy látogatni. Ezért Terry két katolikus iskolát alapított. Conolly Tasmániában, Terry Sydney környékén folytatta munkáját, ahol érkezésekor 6000, munkássága végén 16.088 lelket gondozott. – 1828-ban a katolikusok angliai egyenjogúsítása után angol bencések vállaltak szerepet az ausztrál Egyház vezetésében. William *Ullathorne* OSB 1833-ban apostoli vikarius lett. A Szentszéknel 1834-ben elérte az ausztrál Egyház önállósulását, sikerrel küzdött a fegyencrendszer megszüntetéséért (1841) is. A Szentszék 1834-ben John Bede *Polding* OSB személyében kinevezte Ausztrália első püspökét, aki arra törekedett, hogy az ausztrál egyházat az ír hagyománnyal szemben bencés szellemben erősítse meg. Megalapította az első bencés rendházat és a Terry által építtetett sydneyi St Mary-katedrális a rend temploma lett. Az ausztrál egyház azonban nem a bencés irányban fejlődött tovább. 1842-ben Hobartban és Adelaide-ban új püspökségek létesültek, Poldingot Ausztrália első érsekévé nevezték ki. 1845-ben megalakult a Ny-Ausztráliai, 1847-ben a melbourne-i püspökség. 1850-től az aranyláz következtében Ausztrália lakossága hirtelen növekedett; 1900 k. 3.782.000 főből 856.000 r.k. volt. Az egyház missziós jellege megváltozott, szervezete már mai formáját mutatta.

Az ausztrál egyház ír jellegét mindenekelőtt Patrick Francis Moran bíborosnak, Sydney első ír érsekének (1884–1911) köszönheti. Ő alapította az első szemináriumot, kiépítette a katolikus iskolarendszert, ragaszkodott a szigorú egyházi fegyelemhez, ugyanakkor megpróbálta kivezetni elzártságukból és az ausztrál társadalomba integrálni az új öntudatra ébredt ír katolikusokat. Ez heves reakciókat váltott ki a protestánsokból. 1925-től már nem

írországi püspököket neveztek ki, 1938-ban pedig megalakult a National Secretariat for Catholic Action.

A II. vh. után a lakosság száma több millióval növekedett. 1945 után 3.600.000 bevándorló érkezett, ezek 60%-a eu. eredetű, többségük a bolsevizmus elől menekült, a katolikus lakosság száma duplájára nőtt. A katolikus bevándorlók lelki és szociális gondozására Szövetségi Katolikus Bevándorlási Bizottság (*Federal Catholic Immigration Commitee*) létesült 140, kb. 18 különböző nemzetet képviselő pappal. Az első bennszülött papot 1975-ben szentelték fel.

Ausztrália lakossága napjainkig minden évtizedben több millióval növekedett. A katolikus lakosság nemzeti összetétele megváltozott: nőtt a nem európai bevándorlók száma.

Magyarok 1846-tól települtek Ausztráliába. 1933-ban 272 magyarországi születésűt számláltak. 1945 után 13.872, 1956 után 30.000 menekült érkezett hazánkból. 1961-ben 23.249 (*M. Papi Egység* szerint), 1969-ben 35.000 (M. Stat. Hiv.), 1985-ben 50.000 Magyarországon született élt Ausztráliában. Rajtuk kívül 12.000 gyermeknek mindkettő, 18.000-nek egyik szülője magyarországi származású.

Ausztrália *nem katolikus egyházai és egyházi közösségei* sokszínű képet mutatnak. Az anglikánok mellett, akik 1986-ig a legnagyobb vallási közösség voltak, kezdettől voltak presbiteriánusok, akik 1977-ben a metodistákkal és a kongregacionalistákkal *Uniting Church*-csé egyesültek. Ugyanakkor visszamaradt egy jelentős kisebbségük is, mely *Continuing Presbyterian Church*nek nevezi magát. Az 1830-as években a porosz egyházi unióval egyet nem értő német evangélikusok vándoroltak ki Ausztráliába. Két egyházuk 1966-ban a *Lutheran Church of Australia*-ban egyesült. A 19. sz. közepétől Ausztráliában kisebb egyházak is működtek, mint a baptisták és a Churches of Christ és a mormonok is. Kb. 1940-től megerősödött pünkösdisták, illetve evangéliumi egyházak jöttek Amerikából. A 19. sz. folyamán megvetette a lábát a görögkeleti egyház, majd a kopt, orosz, szerb, szír és ukrán ortodox egyházak. Maroniták, melkiták és ukrán katolikusok is vannak. Az Ausztrál Egyházak Tanácsának 13 tagedyházából 8 tartozik az ortodox kereszténységhez.

A bennszülöttek misszionálása 1843-ban kezdődött. A misszionáriusok az őslakosok kultúráját és vallását eleinte messzemenően elutasították, másrészt viszont sokat tettek az őslakosság fennmaradásáért, megpróbálták védelmezni emberi méltóságukat és óvni őket a telepések túlkapásaitól. Az első jelentős inkulturációs próbálkozások az ÉNy-Ausztráliai Broome püspökségében történtek. XIII. Leó pápa megbízásából 1882-ben a jezsuiták kezdtek missziós munkába, a bennszülöttek közömbössége s a rendkívül nehéz földrajzi körülmények miatt sikertelenül. Az első jelentősebb eredményt 1938-ban érte el P. Fracis Xavier *Gzell*, Darwin első püspöke.

Az ausztráliai bennszülött kultúrák elismerésében mérföldkő volt II. János Pál pápa beszéde az őslakosokkal tartott találkozásánál 1986-ban Alice Springsben. A katolikus őslakosok 1991-ben a *Catholic Aboriginal and Torres Strait Islander Council*ba szerveződtek, melyet a katolikus püspöki konferencia elismert.

Statisztika. Az 1986-os népszámláláskor Ausztráliának 15,6 mill. lakosa volt, közülük 227.000 az őslakos, akiknek több mint fele 20 éven aluli, és csak 4%-uk idősebb 60 évesnél. A teljes népességnek kb. 63%-a lakik a 12, több mint százezer lakosú városban, bár a kisebb városok valamivel gyorsabban nőnek, mint azok.

Ausztrália kulturális sokszínűsége rendkívüli. A népesség fele angol-kelta eredetű (76%-uk angol, a többi vegyes, pl. angol-ír), ötöde másutt született, 68%-uk Eu-ban (ebből 35% az Egyesült Királyságban ill. Író-ban, 8% Olasz-ban) 16%-uk Ázsiában. 1945-ig ír katolikus származású polgárok tették ki a népesség negyedét-ötödét. A II. világháború után a bevándorlók 40%-a olasz, 15%-a lengyel, 30% szinte egyenletesen oszlik meg hollandok, jugoszlávok és csehszlovákok között, akik többségükben katolikusok.

1986-ban több mint 4 milliós létszámmal (26,1%) először regisztrálták a katolikusokat a legnagyobb vallási közösségként (az anglikánok, akik 1976-ban még 27,7%-ot tettek ki,

visszaestek 23,9%-ra). Számszerűen kicsik ugyan, de feltűnő a pünkösdisták egyházak növekedése (1976–86-ban 0,3%-ról 0,7%-ra). A keresztények azonban összességében visszaestek 78,6%-ról 73%-ra. Az ausztrálok majdnem 25%-a mondta magát „nem vallásos”-nak, vagy nem adott választ. 1984–89-ben azok száma, akik heti rendszerességgel járnak templomba, 3%-kal esett vissza. 31,1% (1984-ben 29,3%) mondta azt, hogy sohasem volt templomban. 64,3% állította, hogy felnőttként legalább havonta elmegy a templomba, míg most ezt csak 24,1% teszi meg. De a túlnyomó többség hisz Istenben, csak 7,6% mondta magát ateistának (1984-ben 6,1%).

A nemkeresztény vallások több mint 150%-kal nőttek, főként a különösen Ázsiából megnövekedett bevándorlás miatt. Így a buddhisták száma 1981–86 között megkétszereződött. A teljes népességben belül azonban csekély az arányuk (muszlimok 0,7%, buddhisták 0,5%, zsidók 0,4%, hinduk 0,1%, nemkeresztények össz. 2%).

Az összes diáknak majdnem a negyede jár nem állami iskolába, melyek közül a legtöbb katolikus fenntartású. Azonkívül a katolikus egyház működtet több mint 80 kórházat, közel 70 árvaházat és kb. 130 otthonot öregek és sérültek számára. A Vatikán 1990-es statisztikai évkönyve szerint Ausztráliában 32 egyházi joghatósági körzet volt 1433 plébániával. Az Ausztráliai Egyháznak 55 püspöke, 3712 papja (2160 egyházmegyés és 1552 szerzetespap), 20 állandó diákonusa, 1625 laikus szerzetese, 10.034 szerzetesnője volt. A 22 filozófia-teológia képzést nyújtó 9 egyházmegyei és 13 szerzetesrendi intézményben 324 papjelölt tanult.

AZ IFJÚSÁGI VILÁGNAPOK IDŐPONTJA, HELYEI ÉS TÉMÁJA 1986–2008

1984. Április 15. Virágvasárnap

Rómában, a Szent Péter-téren nagy találkozó a Megváltás Szentéve alkalmával.
Húsvét vasárnapján a Pápa átadta a Keresztet a fiataloknak.

1985. Március 31. Virágvasárnap

Rómában, a Szent Péter-téren nagy találkozó az Ifjúság Nemzetközi Éve alkalmával. A Pápa apostoli levelet intézett a világ ifjúságához, majd XII. 20-án meghirdette az Ifjúsági Világnap kezdeményezését.

1986-ban Az I. Ifjúsági Világnap

Március 23-án, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.” (1Pét 3,15.)

1987-ben A II. Ifjúsági Világnap

Argentína, Buenos Aires: Április 11–12-én Nemzetközi találkozó

Témája: „Mi megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten szeret minket.” (1Jn 4,16.)

1988-ban A III. Ifjúsági Világnap

Március 27-én, Virágvasárnap a találkozó egyházmegyénként

Témája: „Tegyétek meg, amit csak mond nektek” (Jn 2,5.)

1989-ben A IV. Ifjúsági Világnap

Spanyolország, Santiago de Compostela: Augusztus 15–20-án Nemzetközi találkozó

Témája: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6.)

1990-ben Az V. Ifjúsági Világnap

Április 8-án, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” (Jn 15,5.)

1991-ben A VI. Ifjúsági Világnap

Lengyelország, Czestochowa: Augusztus 10–15-én Nemzetközi találkozó

Témája: „A fiúság lelkét kaptátok” (Róm 8,15)

1992-ben A VII. Ifjúsági Világnap

Április 12-én, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot” (Mk 16,15)

1993-ban A VIII. Ifjúsági Világnap

USA, Denver: Augusztus 10–15-én Nemzetközi találkozó

Témája: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és egyre bőségesebben legyen.” (Jn 10,10)

1994-ben A IX. Ifjúsági Világnap

Március 27-én, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Miként az Atya küldött engem, úgy küldelek én is titeket.” (Jn 20,21)

1995-ben A X. Ifjúsági Világnap

Fülöp-szigetek, Manila: Január 10–15-én Nemzetközi találkozó

Témája: „Miként az Atya küldött engem, úgy küldelek én is titeket.” (Jn 20,21)

1996-ban A XI. Ifjúsági Világnap

Március 31-én, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak!” (Jn 6,68)

1997-ben A XII. Ifjúsági Világnap

Franciaország, Párizs: Augusztus 19–24-én Nemzetközi találkozó

Témája: „Mester hol laksz? – Jöjjetek és lássátok!” (Jn 1,38-39)

1998-ban A XIII. Ifjúsági Világnap

Április 5-én, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „A Szentlélek megtanít majd titeket mindenre.” (Jn 14,26)

1999-ben A XIV Ifjúsági Világnap

Március 28-án, Virágvasárnap a találkozó egyházmegyénként

Témája: „Az Atya szeret titeket” (Jn 16,27)

2000-ben A XV. Ifjúsági Világnap

Róma: Augusztus 15–20-án Nemzetközi találkozó

Témája: „Az Ige testté lett és közöttünk lakozott” (Jn 1,14)

2001-ben A XVI. Ifjúsági Világnap

Április 8-án, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztyét minden nap és kövessen engem.” (Lk 9,23)

2002-ben A XVII. Ifjúsági Világnap

Kanada, Torontó: Július 23–28-án, Nemzetközi találkozó

Témája: „Ti vagyotok a föld sója... Ti vagyotok a világ világossága.” (Mt 5, 13–14)

2003-ban A XVIII. Ifjúsági Világnap

Április 13-án, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: "Íme a te Anyád!" (Jn 19,27)

2004-ben A XIX. Ifjúsági Világnap

Április 4-én, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „Látni akarjuk Jézust! " (Jn 12,21)

2005-ben A XX. Ifjúsági Világnap

Németország, Köln: Augusztus 16–21-én, Nemzetközi találkozó

Témája: „Eljöttünk, hogy imádjuk őt! (Mt 2,2)

2006-ban A XXI. Ifjúsági Világnap

Április 9-én, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája: „A te igéd lámpás a lépteimnek, világosság az én ösvényemen” (Zsolt 119,105)

2007-ben A XXII. Ifjúsági Világnap

Április 8-án, Virágvasárnap, találkozó egyházmegyénként

Témája:"Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást" (Jn 13,34)

2008-ban A XXIII. Ifjúsági Világnap

Ausztrália, Sydney: Július 15–20-án Nemzetközi találkozó

Témája:"Megkapjátok a reátok leszálló Szentlélek erejét, és tanúim lesztek." (ApCsel 1,8)

A KERESZTRŐL NEVEZETT BOLDOG MACKILLOP MÁRIA ILONA ÉLETE

1842. I. 15-én született Melbourne közelében, Fitzroyban. Gyermekkorának lelkiségét meghatározta az, hogy apja öt év teológiát végzett Rómában, de egészségi okokból nem szentelték fel. Ezután vándorolt ki 1835-ben Skóciából Ausztráliába, ahol feleségül vett egy szintén Skóciából származó leányt, Flórát. Hét gyermekük közül Mária volt az első.

Gyermekkorától érezte a szerzetesi hivatást, de 25 éves koráig dolgoznia kellett, hogy az egyre szegényebb családján segítsen. Volt virágáros kislány, bolti eladó. 1860-ban tanítónői állást vállalt Penola városában. Itt találkozott Julián Tenison Woods atyával, a város plébánosával, aki lelki atyja lett. Woods atya biztatására két húgával, Annával és Alexiával 1866-ban megnyitották a Szent József iskolát, egész Ausztrália első ingyenes iskoláját (akkoriban Ausztráliában csak a gazdagok gyermekei jártak iskolába). 1867-ben újabb iskolákat nyitott Adelaide-ben és a környéken, s anyai segítő társnő jött, hogy az iskolák mellett árvaházakat, szegény- és öregotthonokat tudott nyitni. Mindezek összefogására Woods atyával együtt kidolgozta egy kongregáció alapításának tervét, melynek fő feladata ingyenes iskolák fenntartása lett. A *Jézus Szent Szívéről és Szent Józsefről nevezett Nővérek Kongregációja* szabályzatát Woods atya öntötte formába, a helyi püspök 1868-ban hagyta jóvá. Az anyaház Adelaide-ben volt, s az alapítónő ekkor vette föl a Keresztről Nevezett Mária nevet.

A társnőit Mária nővér megtanította arra, hogy a gyermekek családjával is foglalkozzanak, s hogy ezek a családok ne csak önmagukkal törődjenek. Különös figyelme volt a börtönben lévőkre. A halálra ítélteteket személyesen kereste föl utolsó óráikban.

Társnői számának növekedésével és a feladatok szaporodásával Mária anyának ellenségei is lettek: azt, hogy a növendékektől nem követelt tandíjat és rendszeres állami támogatást se fogadott el, ellenségei lázadásnak minősítették. Rágalmak hatására – s mert Woods atya is elfordult tőle, még a szabályzatot is átdolgozta – az Adelaide-i püspök 1871. IX. 22-én engedetlenség címén kiközösítette és a városból is kitiltotta Máriát. Az iskolákat bezárta, a nővéreket szétszórta.

A rágalmak valótlanúsága azonban hamarosan kiderült, s a püspök 1872. II. 22-én a kiközösítést feloldotta. 1873-ban Mária anyja Rómába ment, ahol IX. Pius pápa jóváhagyta alapítását az eredeti szabályzat szerint. Ezután Mária körutat tett Európában az iskolaügy tanulmányozására.

1875. I. 4-én érkezett vissza Adelaide-be. Márciusban megválasztották általános főnöknővé. Hatalmas területen irányította, ellenőrizte és segítette a meglévő és egyre újabb rendházak és iskolák és karitatív intézmények életét.

Mivel Mária anyja őrizte a Kongregáció függetlenségét, újabb konfliktus támadt amiatt, hogy a megyéspüspökök – főként az Adelaide-i püspök – joghatóságuk alá akarták vonni a Kongregáció intézményeit. 1883-ban az Adelaide-i püspök kitiltotta egyházmegyéjéből Mária anyát, aki az anyaházat ekkor Sydneybe helyezte át.

1888-ban XIII. Leó pápa Mária anyát általános főnöknővé nevezte ki. Intézményeit Ausztrálián kívül a szigetvilágban is egyre több helyre kérték. 1901 májusában Mária anyja Új-Zélandon, Rotoruában látogatta nővéreit. A következő évben agyvérzést kapott, jobb oldala haláláig béna volt, de szellemileg teljesen ép maradt. 1909. VIII. 8-án Sydneyben halt meg. Nővérei ma is Ausztrália legnagyobb női Kongregációját alkotják. Boldoggá avatását 1973-ban indították el, II. János Pál pápa 1995. január 19-én Sydneyben avatta boldoggá. Ünnepe augusztus 8-án van.